Μάρτιος 2012

Αδάμαστο



κείμενα

απο τον αναρχικό πυρήνα σύμπραξη για την αναρχία

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ



ΓΙΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

Το παρακάτω κείμενο ασχολείται με το ζήτημα της οργάνωσης των αναρχικών εγχειρημάτων και των αναρχικών γενικότερα.
Ζητήματα που μπορεί να θεωρούνται δεδομένα γιατί έχουν αφεθεί στον χρόνο και δεν έχουν μπει, τουλάχιστον σε μια διαδικασία κριτικής αναλυτικής σκέψης και επαναπροσδιορισμού.

Σήμερα μπορεί κάποιος να χρησιμοποιεί την έννοια της οργάνωσης του αγώνα ενάντια στην κυριαρχία, με διάφορους τρόπους και περιεχόμενο. Συνέπεια των διαφορετικών αντιμετωπίσεων του ζητήματος αυτού, είναι και η δημιουργία οργανωτικών μοντέλων, που διαφέρουν ουσιαστικά μεταξύ τους.

Γι' αυτό θα καταπιαστούμε με το ζήτημα αυτό με έναν τρόπο που θεωρούμε ότι έχει ολική απελευθερωτική κατεύθυνση. Έχουμε την άποψη ότι η αναρχία δεν είναι μια πολιτική θεωρία, ούτε ένα σύστημα κανόνων όπως οι εξουσιαστικές θεωρίες. Αυτό μας δίνει τη δυνατότητα να επανεκτιμούμε πράγματα και καταστάσεις ανάλογα με τις εμπειρίες των αγώνων και την γνώση που κατακτιέται.

Δεν προσδοκούμε κάποια πολιτική οργάνωση των αναρχικών, γιατί οι αναρχικοί δεν κάνουν πολιτικό αγώνα, αλλά αντικρατικό. Επειδή η πολιτική είναι μια πρακτική διαχωρισμένη από το σύνολο του κοινωνικού βίου και είναι προϊόν που ασχολείται με τα της πόλης, που είναι ένα ακόμα εξουσιαστικό κατασκεύασμα. Δεν προτάσσουμε λοιπόν μια καλύτερη διαχείριση του συστήματος καταπίεσης και ελέγχου, αλλά προσδοκούμε τη συνολική καταστροφή του. Επιπλέον, δεν θέλουμε να αναλάβουμε κάποιου είδους διοίκηση των κοινωνιών ή να οργανώσουμε νέες κοινωνίες. Αλλά να ζήσουμε σε ένα απελευθερωμένο κόσμο όπου κάθε κοινότητα ανθρώπων θα ζει όπως θέλει σε αρμονία με τον υπόλοιπο φυσικό κόσμο. Η δικιά μας λοιπόν αναφορά και συνεισφορά στο οργανωτικό ζήτημα, δεν σχετίζεται με κανόνες, προγράμματα, πλατφόρμες και καταστατικά. Αλλά μας απασχολεί η ελεύθερη ένωση και ομαδοποίηση των ατόμων, πάνω στη βάση ελεύθερης συμφωνίας, στην κατεύθυνση της αναρχικής προοπτικής.

Με βάση κάποια συμπεράσματα που βγαίνουν μέσα από το βίωμα του αγώνα για την ελευθερία, οφείλουμε να επισημαίνουμε και να ξεκαθαρίζουμε τις θέσεις μας. Ώστε να προχωράμε με πιο σίγουρα και απελευθερωτικά βήματα.

ΑΠΟ ΜΙΑ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗ ΟΠΤΙΚΗ

Οι αναρχικοί-ες αγωνιζόμαστε και έχουμε σαν σκοπό την αναρχία, η οποία θα αρχίσει να πραγματώνεται μέσα από την συθέμελη διάλυση του κράτους και του πολιτισμού. Δεν ανήκει λοιπόν, σ' ένα κλειστό σύστημα κανόνων ή μια τελειωτική κατάσταση. Οι κοινωνικές δυνάμεις που θα απελευθερωθούν, είναι αυτές που θα δώσουν στον καθένα την ευκαιρία να επιλέξει και να δημιουργήσει μαζί με άλλα άτομα τις δικές τους ελεύθερες ζωές. Να ομαδοποιηθεί ανάλογα με τις επιθυμίες του, σε μια απόλυτη συνύπαρξη με τον φυσικό κόσμο. Χωρίς αυτές να γίνονται καθεστώς. Έτσι θεωρούμε ότι οι αναρχικοί και τα οργανωτικά εγχειρήματα που δημιουργούν, θα πρέπει να λειτουργούν και να αναγνωρίζουν την ύπαρξη τους σαν το πρόπλασμα του απελευθερωμένου αναρχικού κόσμου που επιθυμούμε να υπάρξει. Γιατί αυτός ο κόσμος θα πρέπει να πραγματώνεται σε εμβρυακό επίπεδο και στο τώρα και να τείνει να εμβολίσει κάθε εξουσιαστική ύπαρξη, σχέση και θεσμό, εξαπλώνοντας τον άνεμο της άγριας και αδέσμευτης ελευθερίας.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΠΟΣΟΤΙΚΕΣ ΛΟΓΙΚΕΣ ΚΑΙ ΜΑΖΙΚΕΣ ΔΟΜΕΣ

Ουσιαστικής σημασίας ζήτημα θεωρούμε το γεγονός ότι οι αναρχικοί δεν κάνουν επικλήσεις σε ποσοστά και ποσοτικότητες. Αυτά βρίσκονται μέσα στη λογική των κομμάτων και της εξουσίας. Αντίθετα, συμμετέχουμε, προωθώντας και διαχέοντας τον αναρχικό λόγο μέσα από την πολύμορφη δράση με σκοπό την ενίσχυση και ώθηση των κοινωνικών αγώνων προς την προοπτική της εξέγερσης, της αδιαλλαξίας και της συνεχούς σύγκρουσης με την εξουσία και τις δομές της, μέχρι την οριστική καταστροφή τους.

Θέλουμε λοιπόν να αναφέρουμε τα εξής σημεία-προβληματικές: Συχνά υποστηρίζεται ότι όσο περισσότερος αριθμός συντρόφων αποτελούν μια οργανωτική δομή τόσο μεγαλύτερη, γνωστότερη, ισχυρότερη και αποτελεσματική είναι απέναντι στην εξουσία. Ακριβώς όμως αυτή η αριθμητική και οργανωτική ψευδαίσθηση αναπαράγει την λογική της εξουσίας και έτσι δεν την καταργεί. Ο αναρχικός αγώνας δεν βρίσκεται και δεν αναπτύσσεται μέσα σε αριθμητικές λογικές, αλλά μέσα από την ποιοτική ανάδειξη και διάχυση των συνολικών απελευθερωτικών απόψεων και πρακτικών, που εμπεριέχει αυτός. Αλλά και μέσα από την οικειοποίηση τους στο πεδίο των αγώνων και της καθημερινής ζωής.

Ένα ακόμα επιχείρημα για την υποστήριξη μαζικών μορφών οργάνωσης είναι ότι μέσα από αυτές

τις διαδικασίες έρχεται σε επαφή με τις αναρχικές αντιλήψεις ευρύτερος κόσμος. Και όμως, η ολότητα της αναρχικής θεώρησης πολύ εύκολα μπορεί να αλλοιωθεί και να μερικοποιηθεί, μέσα σε τέτοιου τύπου φόρμες, επειδή η ίδια η βιωσιμότητα του «πολυτασικού» εγχειρήματος το επιτάσσει. Έτσι η αναρχική θεώρηση δεν μπορεί να αναπτυχθεί μέσα σ' αυτές τις φόρμες.

Η ύπαρξη μαζικών δομών και μεγάλων οργανώσεων για λόγους αποτελεσματικότητας, μαζικοποίησης ή ενότητας θεωρούμε ότι είναι αναποτελεσματική στον αγώνα για την ολική απελευθέρωση. Ενώ συνάμα περιορίζει την δυνατότητα για αυτενέργεια και ευελιξία. Η ίδια η μαζική δομή και η φιλοσοφία που διέπει τη λειτουργία της, στηρίζεται πολλές φορές σε συμμαχίες με λοιπές κινηματικές δυνάμεις, ανταγωνιστικές ως προς την προοπτική της απελευθέρωσης και της αναρχίας. Εξολοθρεύοντας έτσι το ολικό αναρχικό απελευθερωτικό πρόταγμα και τα απελευθερωτικά χαρακτηριστικά των αναρχικών απόψεων, προτάσσοντας αόριστους στόχους. Από την άλλη ποιος μας εγγυάται ότι η δημιουργία αντι-δομών, κόντρα στις κρατικές δομές, δεν θα καταφέρει απλά την μετατροπή της κυριαρχίας; Εν κατακλείδι η γραφειοκρατικοποίηση, ο οργανωτικός φετιχισμός, ο έλεγχος, ο ρεφορμισμός μπορούν να κάνουν πολύ εύκολα την εμφάνιση τους μέσα σε τέτοιες συνθήκες μαζικοποίησης.

Δεν αγωνιζόμαστε και δεν οργανωνόμαστε πάνω στη βάση να εγγράψουμε «μέλη» σε επίσημες οργανώσεις. Αυτή είναι η λογική των κομμάτων. Σαν αναρχικοί δεν οργανωνόμαστε πάνω στη βάση των ρόλων που μας έχει προσδώσει η κυριαρχία όπως αυτή του εργάτη, του άνεργου, του πολίτη κτλ. Με αυτή την αντίληψη το μόνο που καταφέρνουμε είναι όχι η άρνηση και καταστροφή των ρόλων ,αλλά η αναπαραγωγή τους που σημαίνει αναπαραγωγή αυτού του εξουσιαστικού κόσμου.

Αντίθετα «εργαζόμαστε» επίμονα και με συνέπεια για την ανάδειξη και διάχυση μέσα στο κοινωνικό χώρο των αναρχικών απόψεων και πρακτικών, με μέσο την πολύμορφη δραστηριοποίηση. Χωρίς να ωραιοποιούμε ή να κάνουμε εκπτώσεις στον λόγο μας για χάρη της κοινωνικής απεύθυνσης. Αναγνωρίζουμε ότι μέσα από την ευρύτερη και

διαπλατυσμένη οικειοποίηση των αναρχικών πρακτικών θα μπορέσουν να υπάρξουν ουσιαστικά βήματα προς την καταστροφή του συνόλου της κυριαρχίας και προς τον δρόμο της απελευθέρωσης.

Γιατί λοιπόν θα πρέπει να εμπλεκόμαστε ή ακόμα χειρότερα να δημιουργούμε οργανωτικά μοντέλα που η εμπειρία των αγώνων ενάντια στην κυριαρχία δείχνει ότι διαφέρουν ελάχιστα με αυτό που πολεμούν;

Μέσα από την ανάλυση της πραγματικότητας αλλά και με σταθερό σημείο αναφοράς την ολική απελευθέρωση, οδηγούμαστε στην ανάδειξη ή απόρριψη μορφών οργάνωσης, ως περισσότερο ή λιγότερο αποτελεσματικών προς στο σκοπό αυτόν. Κάτι τέτοιο μας οδηγεί και στην κριτική προς τις αναρχο-συνδικαλιστικές και ομοσπονδιακές οργανώσεις καθώς και σε άλλου τύπου μαζικών οργανωτικών δομών.

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΑΔΟΠΟΙΗΣΗ

Η καταστροφή του κράτους, που θα συνοδεύεται από τη διάλυση της οργάνωσης των πόλεων και της πολύπλοκης τεχνοβιομηχανικής κοινωνίας, θα εξαλείψει την δυνατότητα για έλεγχο από κάποια οργανωτική αρχή επάνω στη ζωή των ανθρώπων (και όχι μόνο). Κάτι τέτοιο μπορεί να οδηγήσει, εφόσον υπάρχουν οι προϋποθέσεις, στην δημιουργία πληθώρων και απρόβλεπτων αναρχικών ομαδοποιήσεων και κοινοτικών σχέσεων.

Μέσα από το παραπάνω σκεπτικό θα μπορούσαμε να πούμε ότι η δημιουργία αναρχικών ομάδων έχει να προσφέρει πολλά. Ομάδων και πυρήνων με συγκεκριμένους στόχους, δημιουργημένους επάνω στην επιθυμία για την διάχυση της αναρχίας. Λειτουργώντας μέσα από τη βαθιά κατανόηση και γνωριμία μεταξύ των ατόμων που την αποτελούν.

Χωρίς να κλείνουμε τα μάτια στην χρησιμότητα της ατομικής δραστηριοποίησης, αλλά θεωρώντας ότι από μόνη της αναπτύσσει συγκεκριμένα όρια. Η σύμπραξη και η συλλογικοποίηση των ατόμων θεωρούμε πώς μπορεί συνεισφέρει με περισσότερο δημιουργικό τρόπο στο επίπεδο του αγώνα. Τόσο για το άτομο, όσο και για την ομάδα.

Οι αναρχικές ομάδες που δεν υπάρχουν στο όνομα της μαζικότητας ή της επίσημης φωνής του ¨κινήματος¨, θεωρούμε ότι μπορούν να πραγματώσουν πολλά περισσότερα και ουσιαστικότερα πράγματα μέσα στα τεκταινόμενα των αγώνων.

Η συμμετοχή σε από κοινού δραστηριοποιήσεις θα πρέπει να χτίζεται στη βάση της συγγένειας των απόψεων. Κάνοντας λόγο για συγγένεια δεν εννοούμε την συναισθηματική σχέση μεταξύ κάποιων συντρόφων, (που είναι και αυτή χρήσιμη) αλλά την βαθιά γνωριμία του άλλου. Το να ξέρουμε πώς σκέφτεται και πως δρα ο άλλος πάνω σε μια σειρά από ζητήματα που τον απασχολούν. Έτσι, η εμβάθυνση της γνωριμίας ξεπερνάει το «προσωπικό» της υπόθεσης και αναζητά την κοινότητα των αντιλήψεων του αναρχικού αγώνα. Είναι μια διαδικασία αέναη και χτίζεται και μέσα από τη δραστηριοποίηση τους σαν ομάδα και την από κοινού αντιμετώπιση της πραγματικότητας.

Η αναρχική ομάδα δημιουργεί πολλές δυνατότητες και ανοίγει πολλά περάσματα για τον απελευθερωτικό σκοπό. Η ανάγκη και επιθυμία συλλογικοποίησης δεν γίνεται με βάση του α ή β ρόλου που μας έχει δώσει το σύστημα κυριαρχίας ή την μία ή άλλη επιλογή της. Αλλά αντίθετα μέσα από την συνολική άρνηση των ρόλων και την συνολική άρνηση της κυριαρχίας(ανεξαρτήτως επιλογών και χρώματος της). Η αναρχική ομάδα εμπλέκεται μέσα στην ολότητα του αγώνα και επιδιώκει να βρίσκεται παντού, συμβάλλοντας ουσιαστικά και με ξεκάθαρο τρόπο στην εξέλιξη και προώθηση των εξεγερτικών ή μη γεγονότων. Στην προετοιμασία, διάδοση και ανάδειξη ξεκάθαρων αναρχικών απόψεων

και πρακτικών, πάνω στην προοπτική της γενίκευσης τους. Μέσα από μια ολική οπτική των πραγμάτων και χωρίς να μερικοποιεί τον λόγο της, ανάλογα τα γεγονότα και τις περιστάσεις.

Με την δημιουργία αναρχικών ομάδων υπάρχει η δυνατότητα αμοιβαίας και ξεκάθαρης συνεργασίας, με σκοπό όχι τη δημιουργία μιας δομής που θα αντικαταστήσει με προγράμματα και καταστατικά την αυτοτέλεια και αυτενέργεια των ομάδων αλλά την συνεργασία με σκοπό την από κοινού ανάλυση και δραστηριοποίηση.

Θεωρούμε λοιπόν ότι η δημιουργία αναρχικών ομάδων ή πυρήνων λειτουργώντας μέσα από μια ολική και πολύμορφη δραστηριοποίηση, είναι το λειτουργικό κύτταρο για την ολική απελευθέρωση.

ΌΣΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΘΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΕΙΑ!

Το σχολείο και η εκπαιδευτική διαδικασία ως μια ακόμα μορφή σκλαβιάς.

Η διαδικασία και ο σκοπός της εκπαίδευσης σε όλες τις εποχές που εμφανίστηκε με οργανωμένο τρόπο και παρ' όλες τις επιμέρους διαφορές από κράτος σε κράτος και από εποχή σε εποχή, είχε πάντα ένα σκοπό. Αυτόν της διαμόρφωσης και διαπαιδαγώγησης του ατόμου από την παιδική του ηλικία, σύμφωνα με τις αξίες και τους θεσμούς που επικρατούν στην κοινωνία. Όπως και με τον εφοδιασμό τους με τις απαραίτητες δεξιότητες για την μετέπειτα εργασιακή τους αποκατάσταση και ανέλιξη. Κάθε κρατικός μηχανισμός ενδιαφέρεται για την εύρυθμη λειτουργία της μηχανής του. Και για αυτό το λόγο είχε και έχει σε κάθε εποχή την ιδιαίτερη «ευαισθησία» για να εγκλωβίσει και να εξημερώσει τα αυθόρμητα και απλά μυαλά των παιδιών. Δεν θα ήταν υπερβολή να κάνουμε λόγο για παιδομάζωμα.

Η ύπαρξη σχολείων και πανεπιστημίων έρχεται να συμβάλει στην υποταγή των ανθρώπων στα εξουσιαστικά επινοήματα, τεμαχίζοντας ακόμα και την ίδια την ανθρώπινη υπόσταση



σε δύο μέρη, σε σώμα και σε πνεύμα. Τα παιδιά και η νεολαία εξαναγκάζονται άμεσα ή έμμεσα να ταυτιστούν με το ρόλο του εκπαιδευόμενου και να αποδεχτούν την αυθεντία του εκπαιδευτή. Έτσι τα όμορφα παιδικά χρόνια μετατρέπονται και προσαρμόζονται, σε χρόνια εξαναγκασμού, πειθαρχίας και ελέγχου για να παράγεται διαρκώς καινούριο «υλικό» για την μέγα μηχανή του πολιτισμού. «Υλικό» το οποίο πρέπει να είναι μπολιασμένο με τα ιδανικά και τους κανόνες της κυριαρχίας και που θα είναι πρόθυμο στο να διαιωνίζει και να αναπαράγει τον εξουσιαστικό της κόσμο. Εξειδικευμένο ή μη, το ανθρώπινο αυτό δυναμικό, πρέπει να είναι έτοιμο να προσαρμοστεί στους ρυθμούς και της ανάγκες του τεχνητού κόσμου της παραγωγικής διαδικασίας, να στελεχώσει τμήματα Marketing&management, να σκουπίσει τη βρώμα της πόλης, να

θεραπεύσει από τις αρρώστιες του πολιτισμού, να γίνει ο επόμενος βιομήχανος, ο επόμενος επιστήμονας, ο επόμενος σκλάβος. Μπορούμε με σιγουριά να πούμε ότι τα σύγχρονα σχολικά και πανεπιστημιακά κελιά παράγουν τους αυριανούς κυρίαρχους, αλλά και τους αυριανούς σκλάβους και υπηρέτες.

Όμως τα πράγματα δεν ήταν έτσι για πολλές δεκάδες χιλιάδες χρόνια. Προ της εμφάνισης των πρώτων οργανωμένων κρατών και την επικράτηση του πολιτισμού σε όλο τον πλανήτη, στις ελεύθερες κοινότητες και ομάδες ανθρώπων, η γνώση αποκτιόταν μέσα από το άμεσο βίωμα της καθημερινής ζωής και την συνεχή γνωριμία με τον φυσικό κόσμο. Η γνώση μεταφερόταν από άνθρωπο σε άνθρωπο και από γενιά σε γενιά. Δεν υπήρχε καμιά ανάγκη να αναπτυχθεί και να οργανωθεί ένα ειδικό σύστημα εκπαίδευσης, ξέχωρο από την υπόλοιπη ολότητα της άμεσης φυσικής εμπειρίας. Οι άνθρωποι γνώριζαν πολύ καλά τι έπρεπε να κάνουν για να τραφούν, να προστατευτούν και να ζήσουν. Μέσα από την εμπειρία που αποχτούσαν από την άμεση επαφή και παρατήρηση της φύσης, κρατούσαν ότι τους ήταν απαραίτητο ή απέρριπταν ότι τους ήταν περιττό για την διαβίωση τους.

Με την σύσταση των πρώτων κρατών και την εξάπλωση του πολιτισμού, πολλές ανθρώπινες ομάδες και πληθυσμοί εγκλωβίστηκαν μέσα σε αυτά. Οι άνθρωποι μετατράπηκαν σε υπηκόους και πολίτες με υποχρεώσεις και δικαιώματα προς και από το κράτος. Το κράτος για να μπορέσει να επικρατήσει και να λειτουργήσει, χρειαζόταν κάποιας μορφής έλεγχο πάνω στους υποτελείς του. Έναν θεσμικό μηχανισμό που θα έχει ως ρόλο να εξημερώνει, να εκπολιτίζει και εν τέλει να παράγει υπηκόους, που θα καλύπτουν τις διαρκώς μεταβαλλόμενες ανάγκες της κυριαρχίας.



Στην αρχαία Ελλάδα, η εκπαίδευση δεν είχε ενιαίο χαρακτήρα στις διαφορετικές πόλεις -κράτη και διέφερε κατά πολύ από τη σύγχρονη μορφή του εκπαιδευτικού συστήματος. Ο σκοπός όμως της μετάλλαξης και προσαρμογής της ατομικότητας και του πνεύματος των παιδιών στους κανόνες και θεσμούς των κοινωνιών των πόλεων-κρατών δεν διέφερε. Το ίδιο εξακολουθεί να ισχύει και για τα υπόλοιπα κράτη και έθνη ανά τα χρόνια και τις εποχές. Διαφορετικού τύπου εκπαίδευση λάμβανε ένα παιδί στην αρχαία Ελλάδα απ' ότι στη ρωμαϊκή αυτοκρατορία και την εποχή της αναγέννησης απ' ότι στην σημερινή εποχή της σύγχρονης κυριαρχίας. Και σύμφωνα με τα λόγια του Durkheim: «οι εκπαιδευτικοί μετασχηματισμοί είναι πάντα αποτέλεσμα και ένδειξη των κοινωνικών μετασχηματισμών και βάσει αυτών πρέπει να ερμηνεύονται. Με άλλα λόγια, η εκπαίδευση αλλάζει καθώς αλλάζει η κοινωνία».

Αναμφίβολα το εκπαιδευτικό σύστημα, ανεξάρτητα πως αυτό εκφράζεται, είναι ένας θεσμός, ένας μηχανισμός του συστήματος κυριαρχίας. Έτσι λοιπόν, ο μοναδικός του ρόλος είναι αυτός της διαιώνισης και αναπαραγωγής των σχέσεων εξουσίας εντός του κοινωνικού χώρου. Τα σχολεία, καθώς και άλλες κρατικές ή ιδιωτικές υποδομές, όπως μπορεί να είναι ένα εργοστάσιο ή μια φυλακή, λειτουργούν και αλληλεπιδρούν για τον σκοπό αυτό(της αναπαραγωγής των εξουσιαστικών σχέσεων). Ξεκινώντας από την

αρχιτεκτονική και πολεοδομική υπόσταση μιας σχολικής εγκατάστασης, διασχίζοντας την υποχρεωτική παρουσία, τον εξαναγκασμό, την πειθαρχεία, την τιμωρία ή την επιβράβευση και καταλήγοντας τελικά στη συντήρηση και διαιώνιση του συστήματος καταπίεσης και ελέγχου. Η ύπαρξη των σχολείων και των πανεπιστημιακών κέντρων δεν είναι καθόλου άσχετη με το σημερινό τεχνοβιομηχανικό σύστημα, την συστηματοποιημένη εργασία, την επιβίωση στις πόλεις, τη μαζική κοινωνία με τις πολύπλοκες σχέσεις και την καταστροφή του φυσικού κόσμου. Αντίθετα όλα αυτά είναι σε απόλυτη αλληλεξάρτηση και επικοινωνία. Αυτό σημαίνει ότι αυτός ο βιομηχανοποιημένος κόσμος για καταφέρει να λειτουργήσει και να σταθεί έχει ανάγκη τον απόλυτο καταμερισμό εργασίας, το εξειδικευμένο αλλά και ανειδίκευτο προσωπικό που θα αναπαραχθεί μέσα στα κελιά των σχολικών κτηρίων. Όπως ακριβώς μια πόλη έχει ανάγκη τον έντονο καταμερισμό εργασίας της μαζικής παραγωγής όπως και την αναγκαιότητα του κράτους (και το αντίστροφο) για να καταφέρει να συντηρηθεί.

Είναι η «ελευθεριακή» εκπαίδευση απελευθερωτική;

Βλέπουμε πολλές φορές να προτάσσεται η δημιουργία «ελευθεριακών» σχολείων ως μέρος του προτάγματος της κοινωνικής απελευθέρωσης. Έχουν παρουσιαστεί από διάφορους παιδαγωγούς (όπως ο Fransisco Ferrer, ο Alexander Neil) και έχουν δοκιμαστεί ανά τα χρόνια εναλλακτικά μοντέλα εκπαίδευσης. Οι θεωρίες αυτές έδιναν βάρος στην εξάλειψη της σχέσης εξουσίας μεταξύ μαθητή-καθηγητή, στην αντιαυταρχική συμπεριφορά, την ανάδειξη της ατομικότητας και δημιουργικότητας των παιδιών, της διαφορετικότητας κ.α. Ένα από τα πιο γνωστά παραδείγματα τέτοιων σχολείων ήταν το «ελευθεριακό» σχολείο Summerhill στην Αγγλία το 1941 αλλά και στις μέρες μας το Paideia στην Ισπανία.

Αυτή όμως η αντίληψη περί της «ελευθεριακής» εκπαίδευσης θεωρούμε πώς αδυνατεί να κατανοήσει την ίδια την ουσία και την ηθική της εκπαίδευσης και της διάπλασης ανθρώπινων χαρακτήρων. Ανεξάρτητα αν αυτή ασκείται από το κράτος, από κάποιο ιδιώτη ή λειτουργεί κάτω από ένα μοντέλο αυτοδιαχείρισης και αντιιεραρχίας. Στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτα διαφορετικό από την απλή αλλαγή στο τρόπο διαχείρισης ενός εξουσιαστικού μηχανισμού. Τα αποτελέσματα της «ελευθεριακής» εκπαίδευσης στην ουσία τους είναι τα ίδια με κάθε άλλη μορφή εκπαίδευσης. Αν ένας νέος αναγκάζεται να εκπαιδεύεται (έστω με ελευθεριακό τρόπο) για να συνταχθεί σε μια κοινωνία ακόμα και αν αυτή θεωρείται απελευθερωμένη από το κράτος και την εξουσία, τότε η απελευθέρωση μάλλον δεν έχει έρθει ακόμα.

Η άποψη μας είναι ότι δεν είναι ανάγκη κάθε φορά που έχουμε να κάνουμε με ένα τεχνητό εφεύρημα και μηχανισμό του κράτους, να προσπαθούμε να βρούμε τους τρόπους να το αυτοδιαχειριστούμε και να το μεταρρυθμίσουμε. Αφού κατανοούμε ότι οι κρατικές δομές είναι κατ’ ουσία εξουσιαστικά κατασκευάσματα, τα οποία σε μια απελευθερωμένη συνθήκη δεν θα μας είναι απαραίτητα. Η αντικατάσταση και ξανά σύσταση των δομών-υποδομών και λειτουργιών του κρατικού μηχανισμού, το μόνο που καταφέρνει τελικά είναι να το ξαναφτιάξει βήμα βήμα και όχι να το καταστρέψει οριστικά. Όπως φάνηκε και ιστορικά τα σχολεία κατασκευάστηκαν για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα της εξουσίας και του πολιτισμού. Για παράδειγμα τα σχολεία ήταν ένας βασικός μηχανισμός που χρησιμοποίησαν οι δυτικοευρωπαίοι άποικοι-κατακτητές για να εκπολιτίσουν τους ιθαγενείς σε Αμερική, Αφρική και Ασία. Οι άποικοι χρησιμοποίησαν τα σχολεία ως ένα

μέσο για να αλλοιωθεί ο αρχέγονος τρόπος διαβίωσης των ιθαγενών.
Παρ' όλα τα σχέδια για εναλλακτικά μοντέλα σχολείων, οι καταστροφές και βανδαλισμοί σε σχολικές εγκαταστάσεις, οι καταλήψεις χωρίς ¨προφανή¨ αιτία, οι κοπάνες από τα μαθήματα, η ενστικτώδης αντίδραση-δυσφορία στο πρωινό χτύπημα του ξυπνητηριού ή στο άκουσμα του κουδουνιού, δείχνουν από μόνα τους την ενστικτώδη και αγνή απέχθεια για το σύνολο της εκπαίδευσης.

Η εκπαίδευση και η δομή μέσα από την οποία εκφράζεται αυτή, είναι ένα ακόμα κομμάτι της κυριαρχίας και σαν τέτοιο πρέπει να αναγνωριστεί. Τα εναλλακτικά μοντέλα διαχείρισης του συστήματος, προσφέρουν αυτό που δηλώνουν. Εναλλακτική μορφή των σχέσεων εξουσίας. Εάν θέλουμε οι άνθρωποι να αποκτήσουν πραγματική και αυθεντική γνώση και μόρφωση, αυτό θα γίνει μονάχα μέσα από την συνολική καταστροφή της κυριαρχίας και των δομών της. Μέσα από την αρμονική συνύπαρξη του ανθρώπου με τον φυσικό κόσμο. Μέσω της δημιουργικής αλληλεπίδρασης και αυτενέργειας των ανθρώπων. Μακριά από τις τεχνολογικές ειδικεύσεις και την πολυπλοκότητα της πόλης και του πολιτισμού.

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ 12ης ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2012 ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Την ημέρα που ψηφιζόταν ακόμα μια δανειακή σύμβαση με το υπερεθνικό τραπεζικό σύστημα στο ελληνικό κοινοβούλιο, η πλατεία συντάγματος και οι γύρω δρόμοι είχαν κατακλειστεί από εκατοντάδες χιλιάδες κόσμο. Τα διλήμματα μεταξύ Σκύλας και Χάρυβδης που παρουσιάζει το κράτος, όπως και το κλίμα τρόμου που καλλιεργεί, δεν πτόησαν ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας που βρέθηκε στους δρόμους.



Είναι γνωστό ότι δεν υπάρχει κοινωνική συναίνεση απέναντι στις αποφάσεις του κράτους για τα οικονομικά μέτρα που επιβλήθηκαν και για αυτά που έπονται. Η δυναμική παρουσία μεγάλου αριθμού ανθρώπων στον δρόμο την περασμένη Κυριακή το έκανε φανερό και στην πράξη. Οι πολύωρες συγκρούσεις διαδηλωτών με τις μονάδες καταστολής του κράτους, με τους πρώτους να θέλουν να προσεγγίσουν το κτήριο τις βουλής, διαμόρφωσαν ένα απειλητικό κλίμα για την σταθερότητα της κρατικής επιβολής. Οι συγκρούσεις μαίνονταν σε διάφορα μέτωπα στο κέντρο της Αθήνας, στην πλατεία Συντάγματος, στην οδό Πανεπιστημίου, στην οδό Σταδίου, στην οδό Αθηνάς, στην Ακαδημίας, στην Β. Αμαλίας αλλά και σε διάφορα άλλα σημεία. Τα χιλιάδες ασφυξιογόνα δηλητήρια που πέταξαν οι αστυνομικές δυνάμεις εναντίον των διαδηλωτών δημιούργησαν μια αποπνικτική ατμόσφαιρα.

Τα μπουρλοτιασμένα σύμβολα του αστικού οικοδομήματος και οι τόνοι διαλυμένων

μαρμάρων και σιδερικών σκορπισμένοι στους δρόμους ήταν τα σημάδια που άφησε πίσω της το ξέσπασμα της κοινωνικής οργής ενάντια στις εντολές της κυριαρχίας για περισσότερη υποταγή. Οι καταστροφές που υπέστη το κέντρο της Αθήνας ήταν ένα απειροελάχιστο δείγμα από το ότι αξίζει να πάθει συνολικά το βιομηχανοτεχνολογικό σύστημα και οι θεσμοί του κράτους. Τις συγκρούσεις και τις καταστροφές δεν τις εκλαμβανόμαστε ως μια αντιπαράθεση με το υπάρχον καθεστώς αλλά ως μια αντιπαράθεση με την κυριαρχία στο σύνολο της. Η βίαιη αντιπαράθεση είναι αναπόφευκτο γεγονός όσο θα υπάρχουν μερικές χιλιάδες αξιοθρήνητα ανδρείκελα που θα φυλάνε το κράτος.

Τα πολιτικά παιχνίδια όλων των κομμάτων που συμμετέχουν στη βουλή δεν μπόρεσαν να περιορίσουν την κοινωνική οργή. Τα δήθεν αντιμνημονιακά κόμματα αποδεικνύεται ξανά ότι είναι αναχώματα της δημοκρατίας, ότι ο ρόλος τους είναι να διατηρούν την τάξη και να συντηρούν τον κρατισμό.

Οι εξεγερτικές ταραχές με την ένταση που είχαν απέδειξαν ότι αν υπάρξει η θέληση, η ολική απελευθέρωση δεν είναι κάτι το αδύνατο να συμβεί. Φτάνει να δουλευτούν και να διαδοθούν οι αναρχικές και απελευθερωτικές απόψεις με πολύμορφο τρόπο.

Για μας τα προβλήματα που εμφανίζονται στην ελληνική κοινωνία δεν προκύπτουν απλά από την αδηφαγία των πολιτικών προσώπων που διαχειρίστηκαν τον κρατικό μηχανισμό τα τελευταία χρόνια. Αλλά ούτε θεωρούμε απλά το ΔΝΤ και τα μνημόνια ως βασική αιτία των αδιεξόδων που προκύπτουν. Τα προβλήματα πηγάζουν από τις εξουσιαστικές σχέσεις και αντιλήψεις, από τον ίδιο τον κρατικό μηχανισμό αυτόν κάθε αυτό, σε οποιαδήποτε μορφή του.



Το ζήτημα δεν είναι να εξορθολογήσουμε τις υπάρχουσες δομές του παγκοσμιοποιημένου συστήματος ή να τις διαχειριστούμε με άμεσο-δημοκρατικό τρόπο, αλλά το ζήτημα είναι να τις καταστρέψουμε για να ακολουθήσουμε τον ελεύθερο και φυσικό τρόπο διαβίωσης. Η αναρχία δεν είναι μια φαντασίωση αλλά μια εφικτή κατάσταση που ήταν συνυφασμένη με την ανθρώπινη ύπαρξη για χιλιάδες χρόνια.

Η λεγόμενη οικονομική κρίση δεν είναι παρά ένα κατασκεύασμα της κυριαρχίας για να λεηλατηθούν περισσότερο οι εξουσιαζόμενοι και να διατηρείται το παγκοσμιοποιημένο σύστημα και ο δυτικός πολιτισμός. Δεν μπορούμε να μιλάμε για έξοδο από την κρίση όπως μιλάνε οι αριστεριστές και τα πολιτικά υποκείμενα. Αντιθέτως μιλάμε για απελευθέρωση και καταστροφή της κυριαρχίας στο σύνολό της. Μόνο με την κριτική στάση και άρνηση απέναντι στο σύνολο και στην ουσία των δομών της κυριαρχίας μπορούμε να προσδοκούμε στην ολική απελευθέρωση, επειδή οποιαδήποτε μερική αντίληψη για το τι είναι κυριαρχία και εξουσία εγκυμονεί μια νέα μορφή τυραννίας.

Δεν υπάρχει λίγη ή πολλή απελευθέρωση, παρά μόνο η ολική απελευθέρωση και αυτό προϋποθέτει έναν εντελώς διαφορετικό τρόπο σκέψης και συμπεριφοράς, τόσο στις ανθρώπινες σχέσεις όσο και στη σχέση μας με τον φυσικό κόσμο.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΔΙΩΚΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΤΗΚΑΝ ΣΤΙΣ ΟΔΟΜΑΧΙΕΣ ΜΕ ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ

Η ΟΥΤΟΠΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ!

(Για την επέτειο της κοινωνικής εξέγερσης 6 Δεκ. ’08)

Η ΟΥΤΟΠΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ
Κάτω απ’ τα τσιμέντα,
στο τέλος της εξάρτησης απ’ την κρατική μηχανή

Η κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη ’08 είναι πλέον πίσω μας τρία χρόνια. Ένα γεγονός τόσο πρόσφατο που αποτελεί πλέον ένα ζωντανό παράδειγμα για το πώς θα απαλλαγούμε από την κάθε τυραννία μακριά από τα μεσοβέζικα και συναινετικά μονοπάτια της πολιτικής.

Όχι, ότι έγινε εκείνον τον Δεκέμβρη δεν ήταν απλά ένα ξέσπασμα της νεολαίας που λόγο και της ηλικίας της δικαιολογείται η όποια εκτροπή της μπροστά στη δολοφονία ενός δεκαπεντάχρονου. Το ότι έγινε εκείνο τον Δεκέμβρη έθεσε ξεκάθαρα την ουσιώδη διαφορά των κοινωνικών θέλω για ελευθερία από τις εντολές του κράτους για υποταγή. Ο πλουραλισμός όσων συμμετείχαν στα ακαθοδήγητα και αυθόρμητα γεγονότα έκαναν την κοινωνική εξέγερση πραγματικότητα, που δεν ήταν απλά μια νεολεϊστική εξέγερση. Τα αντικρατικά χαρακτηριστικά και μηνύματα που εκφράστηκαν απ’ την εξέγερση είναι σαφέστατα. Όμως οι αριστεροί μηχανισμοί αφομοίωσης του κράτους βλέπουν αλλιώς τα πράγματα πιστοί στον ρόλο τους.

Οι συγκρουσιακές εκδηλώσεις του Δεκέμβρη ’08 δεν αποτύπωσαν ούτε εκφράσανε κάποιο αίτημα προς την εξουσία, μα ούτε και οι συμμετέχοντες στην εξέγερση είχαν απαραίτητα κάποια επαναστατική θεωρεία και οργάνωση και καλά κάνανε. Δια της πλαγίου οδού όμως η αριστερά της ανατροπής και των κινημάτων, προσπάθησε να βάλει αιτήματα, να εκλογικεύσει και να χρησιμοποιήσει τα γεγονότα για να κάνει αντιπολίτευση. Ο «Δεκέμβρης» για αυτούς ήταν και είναι άλλο ένα «κεφάλαιο ψήφων» για την πολιτική τους επιβίωση. Μα οι ίδιοι δεν είναι που καταδικάζουν την βία απ’ όπου και αν προέρχεται, συκοφαντούν αγωνιστές και καταδικάζουν τις συγκρουσιακές πρακτικές αγώνα; Τουλάχιστο το σταλινικό ΚΚΕ στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων ως χαφιεδοκόμμα που είναι δίπλα στα υπόλοιπα τομάρια του κοινοβουλίου που διατάζουν την τάξη και την νομιμότητα. Όπως είπε και η Παπαρήγα «στις πραγματικές εξεγέρσεις δεν θα σπαστεί ούτε ένα τζάμι».

Η κυριαρχία με την πρόφαση της οικονομικής κρίσης βάζει στην κοινωνία τον ένα εκβιασμό μετά τον άλλο. Με την εναλλαγή κυβερνήσεων, με ανασχηματισμούς και απειλές συντηρείται μια κατάσταση ανασφάλειας και εξάρτησης. Όμως οι καταστάσεις αυτές δεν είναι κάτι το νέο στην ιστορία. Πάντα όσο υπήρχε κράτος και εξουσία με τον ένα ή τον άλλο τρόπο επιβαλλόταν η εκμετάλλευση. Κάποιοι έπρεπε να είναι καλοταϊσμένοι κάποιοι άλλοι λιγότερο, άλλοι να πεινάνε και να πεθαίνουν για να συντηρείται ο μηχανισμός υποταγής. Ανάλογα με τα συμφέροντα της η κυριαρχία διαμορφώνει και τις κατάλληλες συνθήκες για να κινηθεί προς τα κει που θέλει, για να αναπαράγεται και να αναδιοργανώνεται. Ειδικά στις μέρες μας που το σύστημα εκμετάλλευσης είναι παγκοσμιοποιημένο, η μόνη ρεαλιστική και ηθικά ορθή λύση είναι ο αγώνας για την συνολική διάλυση του. Επειδή όταν π.χ. εμείς απαιτούμε καλύτερους όρους εργασίας και πιο λίγους φόρους αντί να προτάσσουμε την συνολική καταστροφή των εξουσιαστικών σχέσεων, είναι σαν να επιτρέπουμε στην εξουσία να εκμεταλλεύεται κάποιους άλλους αντί εμάς.

Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι με τον τρόπο που ζούμε σήμερα στις πόλεις, με τις υποτιθέμενες ανέσεις της τεχνολογίας και της βιομηχανίας δεν θα υπάρξουν ποτέ εξισωτικές και ελεύθερες συνθήκες διαβίωσης σε αρμονία και με σεβασμό προς τον φυσικό κόσμο που ανήκουμε. Επειδή ο τρόπος που ζούμε βασίζεται καθαρά στον εκβιασμό και την εκμετάλλευση του ενός προς τον άλλον και όλων εις βάρος των άλλων μορφών ζωής στον πλανήτη γη.



Το τέλος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης από το κράτος και κάθε μορφή εξουσίας θα επέλθει με την συνολική άρνηση τους. Με την διαμόρφωση ενός άλλου τρόπου αντίληψης των πραγμάτων, των διαπροσωπικών σχέσεων και του περιβάλλοντος. Η ολική απελευθέρωση προϋποθέτει την συνολική αλλαγή του τρόπου που ζούμε και συμπεριφερόμαστε προς μια κατεύθυνση κατανόησης του φυσικού κόσμου και συνύπαρξης σε κοινότητες.

Οι εναλλακτικές προτάσεις της «άμεσης δημοκρατίας» δεν είναι παρά άλλη μια πρόταση στα πλαίσια του κρατισμού. Η «αυτοοργάνωση» των μέσων παραγωγής χωρίς την προηγούμενη κριτική και απόρριψη της βιομηχανικής και τεχνολογικής ανάπτυξης είναι μια πρόταση που αντιμετωπίζει με ελλειμματικό τρόπο την καταστροφή του περιβάλλοντος και τις αλλότριες συνθήκες διαβίωσης.

Τα διλλήματα περί κυβέρνησης τεχνοκρατών ή πολιτικών, δολοφόνων ή φασιστών, αριστερών ή δεξιών δεν έχουν και τόσο νόημα από την στιγμή που η ελευθερία είναι πέραν του κράτους και κάθε κυβέρνησης, αλλά και πέραν της πόλης και της πολιτικής.

Η ουτοπία λοιπόν είναι εδώ, την κάλυψε το κράτος με τόνους τσιμέντου για να μην γευόμαστε τους καρπούς της, έκανε τις σχέσεις πολύπλοκες και εξαρτημένες από τους νόμους και το χρήμα, κατέστρεψε κάθε έννοια συλλογικότητας και αλληλεγγύης. Όσο μπορούσε τουλάχιστον…ΕΠΕΙΔΗ ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΕΧΟΥΝ ΝΑ ΠΟΥΝ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΣ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ…



ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ 17 ΝΟΕΜ '73 ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΘΑ ΞΕΣΠΟΥΝ ΣΑΝ ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ

38 χρόνια δεν ήταν αρκετά για να σβήσουν τα απελευθερωτικά μηνύματα της εξέγερσης. 38 χρόνια από τότε, ακόμα προσπαθούν αλλά δεν καταφέρανε να σβήσουν την δίψα και το πάθος για ελευθερία. Η κυριαρχία αφού πρώτα εκμεταλλεύτηκε ότι μπορούσε και της ήτανε χρήσιμο από τα γεγονότα της εξέγερσης, αναδιοργάνωσε την εξουσία με δημοκρατικό πρόσωπο. Στη συνέχεια χρησιμοποίησε κάθε μηχανισμό καθυπόταξης, για να απονοηματοδοτήθουν και να αλλοιωθούν τα απελευθερωτικά εκείνα χαρακτηριστικά και μηνύματα της εξέγερσης της 17ης Νοέμβρη του 1973.

Οι απελευθερωτικές απόψεις και πρακτικές όμως θα τους στοιχειώνουν για πάντα. Επειδή δεν έπεισαν ότι η δημοκρατία ταυτίζεται με την ελευθερία. Δεν υπόταξαν καθολικά τον κοινωνικό χώρο όπως θα ήθελαν και αυτό αποδεικνύεται κάθε χρόνο τέτοιες μέρες και όχι μόνο. Γεγονότα για παράδειγμα όπως των εξεγέρσεων του Δεκέμβρη 2008 και του πολυτεχνείου το '95 είναι ο χειρότερος εφιάλτης τους. Οι ερπύστριες του κράτους, όποια μορφή και αν έχει (δικτατορικό, δημοκρατικό, ναζιστικό, κουμουνιστικό, κτλ), μπορούν να γκρεμίσουν καγκελόπορτες και να λιώσουν σίδερα, αλλά το πείσμα των εξεγερμένων ανθρώπων ΠΟΤΕ!

Στα σχολεία, στα ΜΜΕ και στα κομματικά μαντριά κραυγάζουν ότι σήμερα δεν υπάρχουν λόγοι για να εξεγερθεί κανείς, επειδή όπως λένε σήμερα επικρατεί η δημοκρατία και οι κοινοβουλευτικοί θεσμοί της που θα διευθετήσουν τα πάντα όπως πρέπει. Διατυμπανίζουν οι μέντορες της υποταγής, ότι όσοι εξεγείρονται σήμερα και συγκρούονται με τις δυνάμεις του κράτους είναι «επαναστάτες χωρίς αιτία», ότι είναι προβοκάτορες, πράκτορες, μπάχαλοι κτλ. Φοβούνται και τρέμουν την κοινωνική οργή όταν στοχοποιεί τους θεσμούς και τους νόμους του κράτους. Φοβούνται και τρέμουν όταν βλέπουν τους ανυπόταχτους ανθρώπους να ξεπηδούν από τις κάθε λογής ιδεολογικές και μη περιφράξεις και να συγκρούονται με τα κρατικά ανδρείκελα, διεκδικώντας έναν κόσμο ελευθερίας χωρίς τα δεσμά καμιάς εξουσίας.

Η καταγεγραμμένη και μη ανθρώπινη εμπειρία ανά τον κόσμο αποδεικνύει ότι όσο υπάρχει κυριαρχία, θα υπάρχει εκμετάλλευση και καταπίεση των ανθρώπων, όπως και καταστροφή του φυσικού και ζωικού κόσμου. Και αυτό είναι πέρα για πέρα δεδομένο για τους αναρχικούς-ες. Γι' αυτό για όσους αγωνίζονται για την πανανθρώπινη απελευθέρωση και την αποκατάσταση της σχέσης του ανθρώπου με την φύση, κάθε στιγμή και συγκυρία είναι ιδανική για το ξέσπασμα και την εξέγερση της κοινωνίας ενάντια σε κάθε συνθήκη, θεσμό, μηχανισμό και ιδεολόγημα της κυριαρχίας.

Μηχανισμοί εξουσίας είναι βεβαίως όλα τα κόμματα, είτε παρουσιάζονται ως επαναστατικά, λαϊκά, εργατικά είτε όχι. Τα αριστερά κόμματα του κοινοβουλίου που δήθεν είναι ενάντια στο μνημόνιο κτλ έχουν στην ουσία και αυτά κομβικό ρόλο για την επέλαση των νέων συνθηκών εκμετάλλευσης. Λειτουργώντας σαν σφουγγάρια προσπαθούν να αφομοιώσουν στο σύστημα όσους και όσες διαφωνούν με τις κυβερνητικές εντολές. Με αυτό τον τρόπο προσπαθούν να ελέγξουν και να διαμεσολαβήσουν τους κοινωνικούς αγώνες. Με άλλα λόγια ο ρόλος τους είναι να αποδυναμώνουν τους κοινωνικούς αγώνες

κάνοντας τους διαλλακτικούς και προσαρμόσιμους στους όρους που επιβάλλει η κυριαρχία(που είναι τα ίδια κομμάτι της). Και πώς γίνεται αυτό; Με το να μαντρώνουν τον κόσμο σε συγκεντρωτικού τύπου οργανώσεις, να τον πείθουν να τους ψηφίσει (επειδή θεωρούν ότι όλα παίζονται στη βουλή και η κοινωνία έχει ανάγκη τους πολιτικούς και το κράτος) και να τον κατεβάζουν στο δρόμο σε ειρηνόφιλες –συναινετικού τύπου πορείες και διαμαρτυρίες που στην ουσία βοηθάνε την κυριαρχία να διεκπεραιώσει τα σχέδια της.

Απ' όλα τα «λαϊκά» κόμματα το πιο εχθρικό στους αδιάλλακτους κοινωνικούς αγώνες, την ελευθερία και την εξέγερση δεν είναι άλλο από το ΚΚΕ. Το ΚΚΕ που πρόσφατα στις 20 Οκτωβρίου απέδειξε ξανά ότι είναι σταθερό στον ρόλο του να φρουρεί την κρατική και «αστική νομιμότητα». Όπως και να καταστέλλει την κοινωνική οργή ως βασικός πυλώνας της κυριαρχίας, παρατάσσοντας τους κρανοροπαλοφόρους του μπροστά στη βουλή. Το ΚΚΕ και η νεολαία του ήταν αυτοί που στο έντυπο τους «Πανσπουδαστική ν.8» μιλούσαν για 300 προβοκάτορες καταληψίες στο Πολυτεχνείου το '73. Κάνανε και τότε ότι κάνουν πάντα, να συκοφαντούν εξεγέρσεις και αγωνιστές ('08, '95). Ποιος μιλάει για χαφιέδες; Το ΚΚΕ που έχει στελέχη του σε όλα τα τμήματα της ασφάλειας (αστυνομία, στρατός κλπ) και σε διαδηλώσεις έχει συνδράμει ουκ ολίγες φορές με την αστυνομία για να συλληφθούν αγωνιστές ('98).

Σχετικά με την κυβέρνηση «εθνικής σωτηρίας» είναι κατανοητό ότι δεν έχει να κάνει με την σωτηρία μας από των ¨κερδοσκόπων¨ τα δόντια (άλλωστε αυτό το έκανε η προηγούμενη κυβέρνηση πολλάκις). Αλλά, έχει να κάνει με την στρατηγική που ακολουθεί η κυριαρχία, δηλαδή με την περεταίρω επιβολή νέων μέτρων και με την ομαλότερη αποσυμπίεση και διαχείριση της κοινωνικής δυσαρέσκειας. Για τον ίδιο λόγο που έγινε η προηγούμενη εναλλαγή προσώπων στην κυβέρνηση γίνεται και τώρα. Οπότε ας μην αυταπατούμεθα και για τις προκείμενες(όπως λένε) εκλογές. Αφού έτσι ή αλλιώς, οι κάλπες στήνονται για να ριζώνουν στην κοινωνία οι πρακτικές του κρατισμού και η αντιπροσώπευση, να αναπαράγεται η κυριαρχία και οι ψευδαισθήσεις των ψηφοφόρων.

Στις παρούσες συνθήκες της «οικονομικής κρίσης» και την πρόσφατη κυβέρνηση «εθνικής σωτηρίας» δεν έχουμε παρά να προτάξουμε ότι θα προτάσσαμε σε οποιαδήποτε συγκυρία. Τον συνολικό αδιάλλακτο και κοινωνικά αλληλέγγυο αγώνα ενάντια σε κάθε μορφή κυριαρχίας, χωρίς να προτείνουμε και να θέλουμε κάτι λιγότερο από την συνολική απελευθέρωση και την αναρχία. Επειδή καταλάβαμε ότι η οικονομική κρίση και η επερχόμενη 5η χρεοκοπία του ελληνικού κράτους στην ιστορία του είναι ένα κατασκευασμένο θέατρο του παραλόγου σε επανάληψη. Καταλάβαμε ότι στο θέατρο αυτό συμμετέχουν όλοι οι κομματικοί, κοινοβουλευτικοί και μη θίασοι. Και για να το πάμε και λίγο πίσω, καταλάβαμε ότι η οικονομία, η κοπή χρήματος, η ιδιοκτησία και πάνω από όλα το κράτος, δεν είναι τίποτα άλλο παρά επινοήματα εξουσιαστών για να ελέγχουν και να πειθαρχούν την ανθρώπινη δραστηριότητα. Είναι όλα αυτά που διαχρονικά εξελίχτηκαν στον πολιτισμό και σκλάβωσαν τον κόσμο. Είναι η εξουσιαστική πρακτική που οδήγησε τους ανθρώπους στις πόλεις κάνοντας τους να απολέσουν κάθε ίχνος αυτάρκειας και αυτόνομης επιβίωσης στον φυσικό κόσμο. Είναι η εξουσιαστική πρακτική που συστηματοποίησε την εργασία οδηγώντας την ανθρωπότητα σε μια οδύσσεια χωρίς άλλο προορισμό έξω από τον θάνατο. Είναι η εξουσιαστική πρακτική που βιομηχανοποίησε

και τεχνολογικοποίησε την ζωή λεηλατώντας και καταστρέφοντας την φύση.

Γι' αυτό είμαστε και θα είμαστε ενάντια σε κάθε κράτος και εξουσία. Για την ολική απελευθέρωση.

ΝΑ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ ΓΙΑ ΚΡΙΣΗ

Όχι δεν θα μιλήσουμε για την λεγόμενη οικονομική κρίση έτσι όπως ακούμε καθημερινά να μιλάνε οι δημοσιογράφοι, οι πολιτικοί, οι οικονομολόγοι και διάφοροι συνδικαλιστές. Την οικονομική κρίση η οποία χαρακτηρίστηκε σαν τέτοια για να αποκρυφτεί η επιχείρηση αναδιάρθρωσης της παγκόσμιας κυριαρχίας σε πολιτικό και οικονομικό επίπεδο, αλλά και σε κάθε πτυχή της ζωής.

Μετεξέλιξη και αναδιάρθρωση της κυριαρχίας που έχει ανάγκη την λεηλασία όχι των υποτιθέμενων δικαιωμάτων μας, αλλά της ίδιας της ζωής μας. Γιατί μιλώντας για αυτά (τα δικαιώματα) φανερώνεται η πρόθεση συναίνεσης και συμφωνίας με την ιδεολογία, τους νόμους και τους κανόνες της δημοκρατίας. Η λεηλασία αυτή δεν περιορίζεται μόνο στο οικονομικό της πεδίο και ας αναδεικνύεται εσκεμμένα μόνο αυτή.

Δεν θα μιλήσουμε ούτε για την αγριότητα που επιδεικνύουν τα κράτη και το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύμπλεγμα εις βάρος μας, γιατί και πριν από την ¨κρίση¨ συνέχιζαν να μας λεηλατούν και να μας καταστρέφουν. Θα ήταν παράλογο εξάλλου να περιμέναμε κάτι άλλο από τα κράτη. Δεν θα μιλήσουμε ούτε για την πραγματικότητα που εξαναγκαζόμαστε να αντιμετωπίσουμε, αυτή της ανεργίας, της περικοπής μισθών και συντάξεων, των απολύσεων, της ανέχειας και εξαθλίωσης. Γιατί είναι πρώτα και κύρια η μισθωτή εργασία, οι τεχνολογίες του ελέγχου, η ίδια η παραγωγική διαδικασία, οι περιπολίες των μπάτσων, η πόλη και οι φυλακές της, η καταστροφή του φυσικού πλούτου από τις μηχανές της προόδου που μας καταστρέφουν την ζωή. Δεν ξαφνιαζόμαστε ούτε από το βρώμικο ρόλο των δημοσιογράφων και των Μ.Μ.Ε. που από τη μία παπαγαλίζουν τα περί αναγκαίων θυσιών για το καλό της πατρίδας(τους) και από την άλλη αγανακτούν και αυτοί με την κατάσταση, ακολουθώντας και αφουγκράζοντας την μόδα των αγανακτισμένων, βρισκόμενοι σε διατεταγμένη δημοκρατική υπηρεσία. Αλλά ούτε και θα μιλήσουμε για το ρόλο της αριστεράς εξωκοινοβουλευτικής ή μη, στους αγώνες. Πάντα στυλοβάτης του κρατισμού και μάλιστα στις πιο βάρβαρες εκδοχές του, αναλαμβάνει το ρόλο της διαμεσολάβησης και της χειραγώγησης των αγώνων των εξουσιαζόμενων, εξουδετερώνοντας έτσι τα όποια ανεξέλεγκτα και αδιαμεσολάβητα στοιχεία τους. Ούτε καν για τους συνδικαλιστές που ξέρουν πολύ καλά πώς να ξεπουλάνε τους αγώνες και να τους ελέγχουν. Επαγγελματίες στο είδος τους.

ΝΑ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ ΓΙΑ ΕΞΕΓΕΡΣΗ

Θα μιλήσουμε όμως γι' αυτό που μπορούμε και οφείλουμε να πράξουμε ως ζωντανά και αξιοπρεπή όντα. Την ακηδεμόνευτη εξέγερση ενάντια σε ότι μας κρατά δέσμιους. Τη συνολική μας επίθεση στο κόσμο του κράτους και της εξουσίας στην προοπτική της ολικής απελευθέρωσης και της αναρχίας.

Οι αυταπάτες για τα εργασιακά, πολιτικά ή άλλα δικαιώματα είναι πιο φανερές και ξεκάθαρες όσο ποτέ άλλοτε μετά την μεταπολίτευση. Το κράτος είναι αυτό που

όποτε κρίνει σωστό για τα συμφέροντα του παραχωρεί κάποια ψίχουλα στους υπηκόους του και όποτε πάλι το θελήσει τα παίρνει πίσω. Τα δικαιώματα δεν μας αφορούν γιατί η ύπαρξη τους βασίζεται έτσι κι αλλιώς στην υποτέλεια μας. Επειδή η οποιαδήποτε παραχώρηση εκ μέρους της κυριαρχίας δεν είναι κεκτημένο αλλά ακόμα μια απόδειξη του ότι είμαστε σκλάβοι. Το παιχνίδι εξάλλου είναι όλο δικό τους και εμείς οφείλουμε να μην λάβουμε μέρος σ ΄ αυτό, αλλά να το σαμποτάρουμε. Έτσι δεν μπορούμε να ζητάμε την επιστροφή σε μια προηγούμενη κατάσταση(προ ΔΝΤ), γιατί ως γνωστό και αυτή ήταν λουσμένη με τη δυσωδία της εξουσίας. Όποιος ζητά τη καλυτέρευση των συνθηκών σκλαβιάς και δεν έχει κάποιο συμφέρον, τότε σίγουρα δεν έχει διδαχθεί από την βάρβαρη πραγματικότητα τόσων και τόσων χρόνων εκμετάλλευσης υπό συνθήκες μη κρίσης. Ουσιαστικά δίνει χώρο στο κράτος και τους μηχανισμούς του να αναδιοργανωθούν και να συνεχίσουν τη καταστροφική τους επέλαση με ακόμα δυσμενέστερους όρους.

Είμαστε ξεκάθαροι. Δεν μας ενδιαφέρει η καλυτέρευση του συστήματος καταπίεσης και εκμετάλλευσης, ούτε οποιοδήποτε αίτημα προς τους δυνάστες μας. Αντίθετα οι κοινωνικοί αγώνες μπορούν να πάρουν εξεγερσιακά χαρακτηριστικά ερχόμενοι σε σύγκρουση με τις προσταγές της κυριαρχίας, επιδιώκοντας την καταστροφή της. Άλλωστε οι άνθρωποι μπορούμε να ζήσουμε ελεύθεροι χωρίς κράτη και εκμεταλλευτές , τα κράτη και η εξουσία όμως δεν μπορούν να υπάρξουν δίχως να λεηλατούν και να κλέβουν ελεύθερες ζωές.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

Λοιπόν, τι άλλο περιμένουμε; Ας κατεβούμε και να γεμίσουμε τους δρόμους, ξεδιπλώνοντας την εξεγερσιακή επιθυμία. Ας σαμποτάρουμε την παραγωγή και την κυκλοφορία των εμπορευμάτων και να επιτεθούμε εύστοχα καταστρέφοντας τις δομές του κράτους και της κάθε εξουσίας. Ας συνεργαστούμε ισότιμα κάνοντας βίωμα την αλληλεγγύη, κλείνοντας τα αυτιά στους συνδικαλιστές και τις εκκλήσεις τους για ομαλότητα και δημοκρατικές διαμαρτυρίες και μετά επιστροφή στο σπίτι. Βαδίζοντας αντίθετα με τις αμεσοδημοκρατικές εκκλήσεις για ειρήνη μεταξύ εξουσιαστών και εξουσιαζόμενων. Κόντρα στους εναλλακτικούς πειραματισμούς για ομαλή έξοδο από την κρίση που προτάσσουν διάφορα λαϊκά επιτροπάτα, κλείνοντας το μάτι ηθελημένα στην ύπαρξη του κρατισμού και της εξουσίας, θεωρώντας τα απαραίτητα συστατικά της ζωής μας. Ενάντια στα αριστερά και δεξιά αναχώματα του συστήματος που εκλιπαρούν την κυβέρνηση για προσφυγή στις κάλπες και εκτόνωση της κοινωνικής οργής μέσω των εκλογών. Μονάχα πρώτα και μέσα από την ολική καταστροφή του κράτους και των διάχυτων εξουσιαστικών κοινωνικών σχέσεων, μπορεί να υπάρξει πραγματική ελευθερία και το πρόταγμα να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας, να βρει το πραγματικό του νόημα, μέσω των εξισωτικών ελεύθερων ομαδοποιήσεων που σε αρμονία με το φυσικό κόσμο, θα δημιουργούμε αυτά που θέλουμε και μας είναι πραγματικά χρήσιμα.



Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ 19ης ΚΑΙ 20ης ΟΚΤΩΒΡΗ ΚΑΙ Ο ΣΤΑΛΙΝΙΚΟΣ ΒΟΘΡΟΣ

Η διαδήλωση της 19ης Οκτώβρη ήταν μεγαλειώδης από άποψη συμμετοχής κόσμου. Πέραν αυτού όμως η γενική αίσθηση του κλίματος της πορείας δεν ήταν όμοια με αυτή της 5ης Μαΐου 2010. Από την άποψη της μη διάθεσης μεγάλου μέρους του κόσμου για εισβολή και καταστροφή του κοινοβουλίου. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι δεν φωνάχτηκε παρά ελάχιστα το σύνθημα "να καεί το μπουρδέλο η βουλή". Οι λόγοι φυσικά που οδήγησαν πλήθος κόσμου προς αναζήτηση εναλλακτικών ενδοσυστημικών "λύσεων" είναι πρώτα τα γεγονότα της Μαρφίν και ύστερα το κίνημα των αγανακτισμένων και η φιλο-εξουσιαστική και ειρηνική τους στάση.

Το ΚΚΕ την πρώτη μέρα, φάνηκε πεντακάθαρα ότι τέσταρε ένα σχεδιασμό που θα εφάρμοζε την επόμενη μέρα. Για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ, ήρθανε σε επαφή με τα υπόλοιπα μπλοκ που ξεκίνησαν από το Μουσείο και το Πεδίον του Άρεως. Σε αντίθεση με τις προηγούμενες φορές που στη θέα των άλλων μπλοκ διαφωνούντων με το ΠΑΜΕ, οι καθοδηγητές του μάντρωναν στα γρήγορα το μαντρί τους και φεύγανε.



Στις 19.10 αφού το ΠΑΜΕ αποχώρησε παίρνοντας μαζί του και την Παπαρήγα, γιουχαρίστηκαν από διαδηλωτές. Αμέσως μετά εκδηλώθηκαν συγκρούσεις διαδηλωτών με τις αστυνομικές δυνάμεις. Συγκρούσεις που κράτησαν μέχρι αργά το απόγευμα στη πλατεία Συντάγματος και στους γύρω δρόμους και οι οποίες επεκτάθηκαν στο Μοναστηράκι, στην Ακρόπολη, στη Συγγρού και στα Εξάρχεια.

Στις 20 Οκτώβρη το ΠΑΜΕ ξεκίνησε από της 9 το πρωί το δήθεν αποκλεισμό της βουλής. Διπλές και τριπλές αλυσίδες των ΚΝΑΤ με γυρισμένη τη πλάτη στη βουλή και με πρόσωπο στους διαδηλωτές, δώσανε την ευκαιρία στα ΜΑΤ να λιάζονται στον ήλιο πίνοντας καφέδες (είναι χαρακτηριστική η φωτογραφία με τα ΜΑΤ να αράζουν στα μάρμαρα της βουλής). Αλυσίδες όμως είχαν παρατάξει και σε άλλα σημεία, στα οποία άλλοι διαδηλωτές εκτός του ΠΑΜΕ θα επιχειρούσαν να φτάσουν κοντά στα κυκληδώματα. Ήταν ξεκάθαρο ότι οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ με πρόφαση την περιφρούρηση της συγκέντρωσης τους αντικατέστησαν τους μπάτσους και φρουρούσαν τη βουλή οι ίδιοι. Η σταλινική φρουρά σε διαδηλωτές που ήθελαν να πλησιάσουν τη βουλή ζήταγαν ταυτότητες και σε κάποιες περιπτώσεις ζήταγαν να ελέγξουν τσάντες.

Μετά τις 14.30 το μεσημέρι και αφού μεγάλο μέρος του κόσμου που είχε συγκεντρωθεί

στη περιοχή αποχώρησε, μικρή ομάδα διαδηλωτών είχε αρχίσει τον διαπληκτισμό με τις δυνάμεις των σταλινικών στο δρόμο μπροστά στην είσοδο της Μεγάλη Βρετανία. Κατά την διάρκεια των διαπληκτισμών αυτών ένας ροπαλοφόρος του ΠΑΜΕ εγκατέλειψε στιγμιαία την αλυσίδα της περιφρούρησης τους και κτύπησε ακαριαία στο κεφάλι μια συντρόφισσα μας, στέλλοντας την στο νοσοκομείο. Το γεγονός αυτό δυναμίτισε το κλίμα και κόσμος άρχισε να συγκεντρώνεται μπροστά στη σταλινική φρουρά στο ίδιο σημείο στη Β. Γεωργίου.

Η γενικευμένη σύγκρουση μεταξύ διαδηλωτών εξοργισμένων με την στάση του ΠΑΜΕ δεν άργησε να ξεσπάσει. Αρχικά η αστυνομία δεν επέμβαινε αφού οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ που (όπως λένε και οι ίδιοι) ήταν σε συνεχή επικοινωνία μαζί τους επέμεναν να επαναφέρουν αυτοί την τάξη. Τελικά η αστυνομία με χρήση χημικών ασφυξιογόνων προσπάθησε να απωθήσει τους διαδηλωτές που ήθελαν να προσεγγίσουν τη βουλή βοηθώντας τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ, οι οποίες ξυλοκόπησαν και παρέδωσαν κόσμο στους μπάτσους.

Ένα ακόμα γεγονός που σημάδευσε την μέρα αυτή ήταν και ο θάνατος ενός διαδηλωτή του ΠΑΜΕ ο οποίος άφησε την τελευταία του πνοή στο κήπο του Ζαππείου από παθολογικά αίτια.

Το ΚΚΕ εκμεταλλεύτηκε τον θάνατο αυτό προσδοκώντας πολιτικά οφέλη. Διαστρεβλώνοντας τα γεγονότα προσάπτει τον θάνατο του ανθρώπου αυτού στους διαδηλωτές που αντιτάχθηκαν στον κατασταλτικό ρόλο του ΠΑΜΕ. Φυσικά δεν ξαφνιαζόμαστε από αυτή τους τη στάση. Είναι μια πρακτική που χρησιμοποιεί ανέκαθεν για να μαντρώσει κόσμο. Το ΚΚΕ είναι συνεπές στον “ιστορικό” του ρόλο ως βασικό κομμάτι της κυριαρχίας, αυτό της καταστολής των εξεγερμένων.

Το ΚΚΕ δεν χάνει την ευκαιρία να παρουσιάζει όσους διαφωνούν μαζί του ως φασίστες, πράκτορες, προβοκάτορες και μπάτσους. Ενώ στην πραγματικότητα είναι μέλη του ΚΚΕ που στελεχώνουν αστυνομία, μυστικές υπηρεσίες, στρατό και όχι οι αναρχικοί.

Το ΚΚΕ είναι ένας εξουσιαστικός μηχανισμός και φορέας εξουσιαστικών αντιλήψεων και πρακτικών. Είναι αδιάσπαστο κομμάτι της κυριαρχίας και του κοινοβουλευτικού βόθρου και μάλιστα του επαναστατικού. Δεν είναι απλά δεκανίκι του συστήματος κυριαρχίας και εκμετάλλευσης αλλά βασικός πυλώνας του, που πάντα θα στέκεται απέναντι στους εξεγερμένους και σε όσους θέλουν να ζήσουν ελεύθεροι.

Με την στάση του αυτή επιχειρεί να παρουσιαστεί ως η μόνη πολιτική δύναμη που εξασφαλίζει τις ειρηνικές διαμαρτυρίες στα πλαίσια της νομιμότητας. Την ίδια ταχτική άλλωστε ακολούθησε και σε άλλες πόλεις, όπου και εκεί δεν έλειψαν οι αντιπαραθέσεις των κόκκινων φρουρών με άλλους διαδηλωτές.

Πίσω από όλα αυτά φανερώνεται η προσπάθεια του ΚΚΕ για καθολικό έλεγχο των αντιστάσεων και των διαδηλώσεων. Επειδή σε ενδεχόμενη εκλογική αναμέτρηση ή άλλες πιθανές κοινοβουλευτικές ανακατατάξεις (όπως μια συγκυβέρνηση) θέλει την συναίνεση των “δρόμων”. Είναι ακόμα φανερή η προσπάθεια του κράτους να εντάξει στους κατασταλτικούς του μηχανισμούς κομμάτια διαδηλωτών. Όχι όποιους και όποιους διαδηλωτές όπως στο κίνημα των αγανακτισμένων αλλά στελέχη κοινοβουλευτικών κομμάτων.

ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΚΙΝΗΜΑΤΑ

Η λέξη κίνημα χρησιμοποιήθηκε αρχικά από ιστορικούς για να περιγράψουν διάφορες σχολές σκέψης, καλλιτεχνικές ή φιλοσοφικές τάσεις. Ως πολιτική ορολογία άρχισε να χρησιμοποιείται μόλις τον 19ο αιώνα, σχετικά πρόσφατα σε σχέση με τον αρχικό τρόπο χρήσης της λέξης αυτής. Για την ιστορία μια από τις πρώτες εμφανίσεις της λέξης κίνημα, ανατρέχει στη γαλλική επανάσταση του Ιουλίου του 1830, όταν οι φορείς της αλλαγής ονομάστηκαν partie du mouvement (μερίδα της κίνησης) και οι αντίπαλοί τους partie de l'ordre (μερίδα της τάξης). Είναι γεγονός ότι διάφοροι επιστήμονες, δημοσιογράφοι κτλ στην προσπάθεια τους να περιγράψουν γεγονότα του παρελθόντος που είχαν συμμετοχή μεγάλου αριθμού ανθρώπων τα βάφτισαν κινήματα. Ή πάλι για να περιγράψουν ένα σύνολο απόψεων και ιδεών που φαινομενικά μπορεί να προσομοίαζαν τα ονόμαζαν κινήματα αποκρύβοντας με αυτό τον τρόπο τις διαφοροποιήσεις που υπήρχαν.
Η αλήθεια είναι ότι το κίνημα ως έννοια άρχισε να χρησιμοποιείται για να περιγράψει τις πιο έντονες και διακριτές εκδηλώσεις αντιπαράθεσης της κοινωνίας προς το κράτος. Όμως μέσα από τα χρόνια και λόγω της ουδετερότητας που αποπνέει η έννοια αυτή, χρησιμοποιήθηκε εύκολα από εξουσιαστές για τους δικούς τους σκοπούς.
Είναι γεγονός ότι πολλοί εξουσιαστικοί σχηματισμοί, όπως είναι και τα κόμματα, στην προσπάθεια τους να παρεισφρήσουν στον κοινωνικό χώρο και να τον αφομοιώσουν στο στρατηγικό τους πρόγραμμα πλασάρονται προς τα έξω ως κινήματα. Τα παραδείγματα σήμερα στον Ελλαδικό χώρο είναι πολλά. Παρατηρούμε δηλαδή πολλά κόμματα να παρουσιάζονται ως κινήματα ή να βαφτίζονται ως εκφραστές κάποιου υποτιθέμενου κινήματος. Η συνταγή πλέον είναι παλιά, όλη αυτή η πολιτική στρατηγική τους βασίζεται φυσικά στο να εγκολπώσουν όσο περισσότερο κόσμο μπορούν στις τάξεις τους.
Αυτό τον ελιγμό μπορεί να τον διαπιστώσει κανείς σε οποιαδήποτε χρονική στιγμή του τελευταίου αιώνα αλλά κυρίως σε περιόδους «κρίσης». Για παράδειγμα πριν και μετά τον 1ο και 2ο παγκόσμιο πόλεμο όπου η κοινωνική δυσαρέσκεια μεταφράστηκε στην ανάπτυξη κινημάτων (φασιστικό, ναζιστικό, κουμμουνιστικό) τα οποία μετά εδραιώθηκαν ως κόμματα.

Ας δούμε τώρα κάποια γενικά χαρακτηριστικά των κινημάτων, τα οποία ενδεχομένως να μην ισχύουν απαραίτητα ταυτόχρονα σε κάθε κίνημα.

-Τα κινήματα αναμφίβολα μπορούν να αναφέρονται σε κάθε ιδεολογικοπολιτικό χώρο (αριστερό, δεξιό, κεντρώο, λαϊκό, εθνικό, πατριωτικό κτλ).
-Συνήθως έχουν μια αρχή και ένα τέλος, δηλαδή εμφανίζονται προδιαγράφουν μια πορεία και σβήνουν.
-Επικεντρώνονται κυρίως σε ένα συγκεκριμένο ζήτημα.
-Συνήθως κατευθύνονται από κάποια ηγεσία, μια επιτροπή ή κάποιους εκλεχτούς. Φυσικά πίσω από κάποιο υποτιθέμενο κίνημα συχνά κάποιοι μέντορες είναι με τις κάλπες στα χέρια.
-Τα κινήματα έχουν ως βασικό σκοπό την αύξηση των μελών τους αποφεύγοντας την όποια κριτική και ανάλυση που θα δυσαρεστούσε κάποιους.
- Συνήθως σήμερα σε διάφορα κινήματα αποκρύβεται η ιδιότητα των συμμετεχόντων παρουσιάζοντας μια ουδετερότητα μήπως και τσιμπήσει κανένας αφελής.
-τα κινήματα κινούνται στο πλαίσιο της πολιτικής και του πολιτικαντισμού, επειδή με

έμμεσο τρόπο γίνεται η προσπάθεια πρώτα της συσπείρωσης κόσμου απαλείφοντας και αποκρύβοντας την ετερότητα τους, κατά δεύτερον γίνεται καλούπωμα των συμμετεχόντων χωρίς να γίνεται μια δημιουργική σύνθεση.

Σήμερα η λέξη «κίνημα» είναι μια λέξη που χρησιμοποιείται συχνά από διάφορους πολιτικούς αναλυτές, επαγγελματίες ή μη, αλλά και από κόσμο που συμμετέχει σε κοινωνικούς ή πολιτικούς αγώνες. Συνήθως όλοι αυτοί που χρησιμοποιούνε την λέξη εννοούν και κάτι το διαφορετικό. Αυτό συμβαίνει επειδή έχουν διαφορετικές αντιλήψεις, απόψεις ή αναλύουν διαφορετικά τις συνθήκες εκμετάλλευσης.

Πώς γίνεται όμως κάποιοι που έχουν σαφείς διαφορές στο επίπεδο των απόψεων, των μέσων και των σκοπών να χρησιμοποιούν με ευκολία μια «έννοια» η οποία απαλείφει την κάθε διαφοροποίηση; Αυτό είναι ένα εύλογο ερώτημα για μας, το οποίο δείχνει ότι κάπου εδώ σταματάει και το όποιο παιχνίδι με τις λέξεις. Επειδή απλά η άκριτη χρήση εννοιών αν δεν γίνεται από σκοπιμότητα και κουτοπονηριά, οδηγεί σε λάθη. Λάθη που ξεκινούν από μια λάθος αντίληψη και ερμηνεία και οδηγούν σε λανθασμένες πράξεις, κυρίως στο επίπεδο συνεργασίας με αφομοιωτικούς μηχανισμούς ή όσμωση με εξουσιαστικές ιδεολογίες. Αλλά και στην χειρότερη εκδοχή λάθη τα οποία οδηγούν στην αντίθετη κατεύθυνση από τον αρχικό σκοπό και την ενδυνάμωση της κυριαρχίας.

-Υπάρχει αναρχικό κίνημα;
-Ευτυχώς όχι. Ας αφήσουμε τις αδόκιμες ετικέτες για τους κοινωνιολόγους!

Ως γνωστό οι αναρχικοί και οι αναρχικές δεν ανήκουν σε κάποιο κόμμα και κατ' εμάς ούτε σε κάποιο κίνημα. Οι αναρχικοί-ες δεν μπορούν να ενταχθούν σε μια ενιαία ομπρέλα είτε λέγεται κίνημα είτε κάπως αλλιώς(χώρος). Αναρχία και κίνημα είναι ασύμβατες καταστάσεις και έννοιες. Θα ήταν οξύμωρο να δεχθούμε οποιαδήποτε προσπάθεια ομογενοποίησης και ισοπέδωσης της διαφορετικότητας μας από πολιτικές πρακτικές. Είναι θεμιτό οι αναρχικοί-ες σύντροφοι να γνωρίζουν που συμφωνούν και που διαφωνούν και αν είναι εφικτό να συνεργάζονται και να συνθέτουν δημιουργικά για την προώθηση των απόψεων τους και της αναρχίας και δεν είναι ωραίο αλλά ούτε είναι ανάγκη να μπαίνουμε σε καλούπια. Ούτε μας αρμόζει ένας αγώνας ποσοτικοποίησης των αναρχικών κάνοντας στην άκρη ζητήματα θεώρησης και ήθους, για να γίνουμε πιο «αρεστοί».
Ακόμα είναι παγίδα ως και ασυνέπεια για αναρχικούς-ες να ενσωματώνονται σε κινήματα ή άλλους σχηματισμούς που αποκρύβουν το ότι είναι αναρχικοί-ες σε μία προσπάθεια να «επηρεάσουν κόσμο»(αλήθεια προς ποια κατεύθυνση;). Θα ήταν θλιβερό αναρχικοί-ες να αποδέχονται κανόνες που τους απαγορεύουν να διαδίδουν τις απόψεις τους ως τέτοιοι (δημόσια και υπογραμμένα) για χάρη κάποιου κινήματος, όπως έγινε με το κίνημα των αγανακτισμένων. Αλλά ούτε μας αρμόζει μια κατάσταση η οποία αρνείται να ορίσει προς τα πού πάει και απλά συσπειρώνει κόσμο γύρω από ένα κεντρικό ζήτημα. Επειδή θεωρούμε ότι όσο πιο καλά ορίσουμε ποιος είναι ο στόχος μας, θα βρούμε και τα κατάλληλα μέσα αγώνα για την κατεύθυνση αυτή.
Οι αναρχικοί-ες θεωρούμε ότι δεν έχουν σαν σκοπό του αγώνα τους να δημιουργήσουν κάποιο επαναστατικό κίνημα που θα παίξει το ρόλο του αντίδοτου για τις ασθένειες της κοινωνίας και του συστήματος και το οποίο στη συνέχεια θα σκάσει σαν φούσκα. Αλλά

να κάνουν σταθερά βήματα, να συνθέσουν συλλογικότητες και να αλληλεπιδρούν στον κοινωνικό χώρο με πολύμορφη δράση με σκοπό την αναρχία.

Εργατικό, λαϊκό και ταξικό κίνημα

Μετά τις 20/10/11 και τις συγκρούσεις κόσμου με την περιφρούρηση του ΠΑΜΕ ακολούθησαν πολλές τοποθετήσεις γύρω από το θέμα. Κάποιες τοποθετήσεις ανάφεραν για το ΚΚΕ ότι «διασπά το εργατικό κίνημα» ή μίλησαν για «ενδοκινηματική σύγκρουση». Παρατηρεί κανείς ότι η λέξη κίνημα εξαφανίζει την κάθε διαφορά ενός εξουσιαστικού μηχανισμού όπως του ΚΚΕ με ανθρώπους που πολεμάνε την εξουσία. Δυστυχώς αρκετοί αρνούνται να καταλάβουν ότι άλλο κυριαρχία και άλλο αναρχία και διαλέγουν την μέση οδό που εδώ είναι το κίνημα, για να κάνουν πολιτική.

Ακόμα γίνεται φανερό ότι οι αγώνες μέσα από ένα εργατικό, λαϊκό και ταξικό κίνημα δεν έχουν απελευθερωτική προοπτική. Δεν είναι ενάντια σε κάθε είδους κράτος και εξουσία, αλλά διεξάγουν ενδοσυστημική πάλη. Φυσικά σε κάποιες περιπτώσεις μπορεί να έχουν ως πιο ριζοσπαστικό σκοπό την ανατροπή του οικονομικού και πολιτικού συστήματος για να οικοδομήσουν ένα άλλο.

Ένα παλιό σύνθημα των καταστασιακών έλεγε «Τα κινήματα γεννιούνται για να πεθάνουν».

Ο ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

Αυτό το κείμενο είναι μια προσπάθεια να αναδείξει πια είναι τα όρια ενός συνδικαλιστικού αγώνα. Κατά πόσο είναι αφομοιώσιμος από τους μηχανισμούς της κυριαρχίας και ποιά μπορεί να είναι η σχέση του με μια προοπτική αγώνα για την συνολική απελευθέρωση από κάθε εκμετάλλευση.

Έχουμε ακούσει και διαβάσει αρκετές φορές για επαναστατικό συνδικαλισμό και για το πώς η «εργατική τάξη» θα απελευθερωθεί και θα πάρει την παραγωγή υπό την διαχείριση της. Είναι γεγονός ότι αναρχικοί-ες οργανώθηκαν πολλές φορές σε συνδικαλιστικές οργανώσεις για να επιτύχουν την κοινωνική αλλαγή και την μετάβαση όπως λένε σε ένα αναρχοκουμουνιστικό ή συνδικαλιστικό σύστημα οργάνωσης της κοινωνίας.

Ο αρχικός μας προβληματισμός είναι κατ' πόσο οι αναρχικές απόψεις και η αδιάλλακτη στάση απέναντι στην εξουσία μπορούν να βγουν ακλόνητες μέσα από τους συνδικαλιστικούς αγώνες και τις εργατικές διεκδικήσεις.

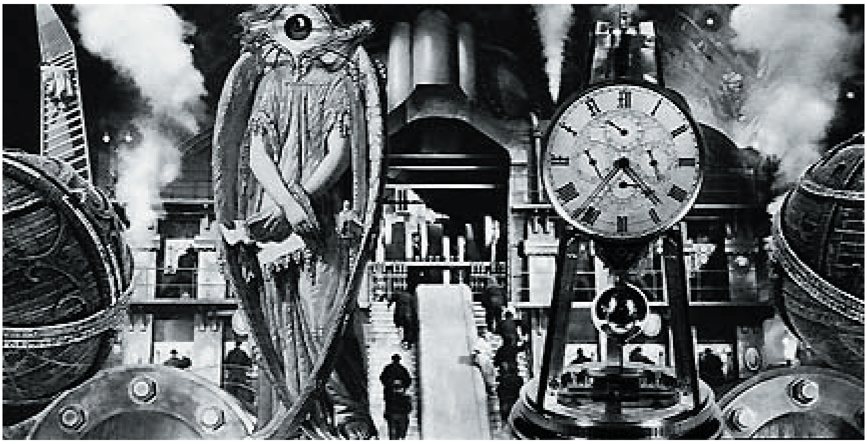
Αναντίρρητα οι εργάτες-τριες παίζουν καθοριστικό ρόλο κατά την παραγωγική διαδικασία και τα αφεντικά καρπώνονται τους κόπους τους. Θα μπορούσε να πει κάποιος, (και κατά μια έννοια αν το βλέπαμε μονοδιάστατα θα συμφωνούσαμε μαζί του) οι εργαζόμενοι πρέπει να οργανώνονται και να απαιτούν από τα αφεντικά τους καλύτερους όρους εργασίας. Παρόλα αυτά οι συντεχνιακοί αγώνες δεν έχουν απελευθερωτική προοπτική. Οι εργάτες –τριες οργανωμένοι σε συνδικάτα έχουν ως σκοπό να υπερασπίσουν τα δικαιώματα τους κόντρα στις αυθαιρεσίες και την αυταρχικότητα της εργοδοσίας, και αυτό ακούγεται σωστό υπό το πρίσμα της συντήρησης του συστήματος.

Τα εργατικά συνδικάτα ως τέτοια θέλοντας ή μη είναι αναγκασμένα να αγωνιστούν σε συνθήκες οι οποίες έχουν φτιαχτεί και ελέγχονται από τους κυρίαρχους. Δηλαδή οι νόμοι

και οι κανόνες που διέπουν τις εργασιακές σχέσεις και συνθήκες έχουν καθοριστεί και διαχειρίζονται από το κράτος. Διαπιστώνουμε με εύκολο τρόπο ότι η όποια διεκδίκηση εντός του πλαισίου αυτού είναι ένα στημένο παιχνίδι και ακόμα ότι ο συνδικαλισμός είναι από τη φύση του μια ενδοσυστημική κατάσταση που κάποιες φορές βοηθάει στο να αμβλυνθεί ο κοινωνικός ανταγωνισμός (πάντα εντός του συστήματος). Για παράδειγμα, στην καλύτερη των περιπτώσεων κάποιο συνδικάτο πετυχαίνει αύξηση μισθών ή μια επαναπρόσληψη κάποιου απολυμένου εργάτη. Αυτή η εξέλιξη σε ένα συνδικάτο θεωρείται «νίκη». Όμως η νίκη αυτή συνήθως είναι και το τέλος του αγώνα για τους εργάτες, που σημαίνει και τη συναίνεση τους στις συνθήκες εκμετάλλευσης, που υφίστανται αυτοί και οι υπόλοιποι εργαζόμενοι και μη.

Από την άλλη όταν αγωνιζόμαστε στα πλαίσια του εργασιακού χώρου, διεκδικώντας τα εργατικά μας δικαιώματα, εκτός των άλλων ο αγώνας αυτός χαρακτηρίζεται από μερικότητα και αποσπασματικότητα. Όσο έχει να κάνει με το πώς αντιλαμβανόμαστε το από πού(;) προέρχεται η εκμετάλλευση και το πως (;) μπορούμε να την αντιμετωπίσουμε συνολικά.

Στην πορεία του ο συνδικαλιστικός αγώνας λόγω του ότι έχει αιτηματικό χαρακτήρα καταλήγει να αποδέχεται το να υπάρχει ως διαιτητής μεταξύ εργαζομένων και αφεντικών



ένας ρυθμιστικός μηχανισμός όπως είναι το κράτος. Έτσι τα συνδικάτα κατά την όποια αντιπαράθεση τους με τα αφεντικά, απαιτούν από το κράτος καλύτερες ρυθμίσεις όσον αφορά την εργατική νομοθεσία. Το αποτέλεσμα είναι το κράτος ως ο βασικός μηχανισμός και θεσμός της κυριαρχίας να μην δέχεται τα πυρά των εκμεταλλευόμενων αλλά να θεωρείται ως ο απαραίτητος ρυθμιστής και διαμεσολαβητής μεταξύ εργαζομένων και αφεντικών, αλλά και γενικότερα ως απαραίτητος ρυθμιστής της κοινωνίας.

Στον ριζοσπαστικό συνδικαλισμό θεωρείται δεδομένο ότι η εργασία θα πρέπει να υπάρχει ως τέτοια μόνο που θα πρέπει να οικειοποιηθεί από τους εργάτες και τις εργάτριες συνολικά. Όμως από την αναρχική οπτική που θεωρεί την απελευθέρωση αδιαχώριστη από την αρμονική συνύπαρξη ανθρώπων και φύσης η πρόταση του ριζοσπαστικού συνδικαλισμού είναι ελλιπής και ασύμβατη. Οι εκμεταλλευόμενοι στην προσπάθεια τους να αυτοδιαχειριστούν την βιομηχανική παραγωγή θα αναγκαστούν να αναπαράγουν τις σχέσεις εξουσίας, συνεχίζοντας παράλληλα την καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος.

Η εκμετάλλευση δεν είναι ένα γεγονός που συμβαίνει μόνο τη στιγμή της παραγωγή, αλλά ακόμα και κατά την αναπαραγωγή των κοινωνικών σχέσεων και ρόλων. Σχέσεις και ρόλοι οι οποίοι κατασκευάστηκαν για να εξυπηρετούν τα συμφέροντα και την διαιώνιση της κυριαρχίας.

Η πραγματικότητα είναι ότι ο συνδικαλισμός μπορεί να έχει και αντιεξουσιαστικά χαρακτηριστικά αφού μπορεί να βρίσκεται έξω και ενάντια σε καθεστωτικές κομματικές και συνδικαλιστηκές γραμμές. Αλλά ο συνδικαλισμός δεν μπορεί να έχει αναρχική προοπτική για τους λόγους που αναφέραμε. Μέλημα των αναρχικών είναι ο αγώνας θεώρησης και πράξης για την αναρχία, την απελευθέρωση από κάθε μηχανισμό εξουσίας και επιβολής. Άρα η πρώτη κίνηση προς αυτή την κατεύθυνση είναι να βγούμε από το «παιχνίδι» και να αυτοκαθοριστούμε αγωνιζόμενοι ενάντια στο σύνολο των καταπιεστικών θεσμών της κυριαρχίας. Για αυτό οι αναρχικοί-ες δεν συναλλάσσονται με κανένα μηχανισμό εξουσίας και δει με το κράτος, αλλά αγωνίζονται για την καταστροφή τους. Δεν κάνουν αιτηματικούς αγώνες, δεν κάνουν εκπτώσεις στις αναρχικές τους απόψεις, ούτε φοράνε προσωπεία για να γίνουν αρεστοί και να «μαζικοποιήσουν». Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι είναι ένα κλειστό και αντικοινωνικό κλαμπ.

Οι αναρχικοί-ες δεν έχουν «υποχρέωση» να οργανώσουν ένα συνδικαλιστικό ή ένα συντεχνιακό αγώνα αλλά να οργανωθούν οι ίδιοι και να παρακινήσουν άλλους να οργανωθούν σε αναρχικές ομάδες που να έρχονται σε συνολική ρήξη με την κυριαρχία. Ο συνδικαλιστικός αγώνας είναι αδιέξοδος επειδή ελέγχεται καθολικά από τους χειρισμούς της κυριαρχίας και δεν έχει να δώσει κάτι προς μια απελευθερωτική προοπτική.

Δεν σνομπάρουμε τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες, αφού όσοι είμαστε στη θέση αυτή είμαστε λόγω της επιβολής και του εξαναγκασμού από την εξουσία. Κατ' εμάς ο εργασιακός χώρος είναι ένας χώρος στον οποίο οι αναρχικοί-ες μπορούν να διαδώσουν τις απόψεις τους, να είναι αλληλέγγυοι αλλά χωρίς να ταυτίζονται με αυτόν. Αυτό που θέλουμε να εκφράσουμε είναι η άποψη ότι ο συνδικαλιστικός αγώνας όσο παραμένει τέτοιος δεν έχει να οδηγήσει κάπου αλλού έξω από τις εξουσιαστικά δομημένες συνθήκες.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ Ή ΑΝΑΡΧΙΑ;

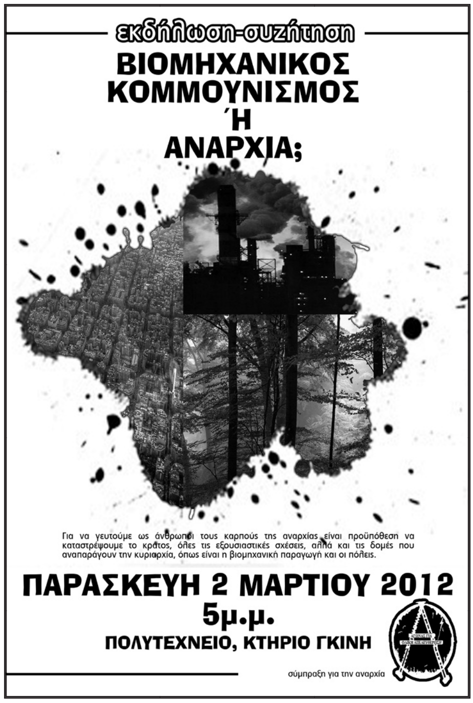
Έχουν περάσει περίπου δύο αιώνες μετά την βιομηχανική επανάσταση. Ένα γεγονός το οποίο ήταν η αιτία για να αλλάξει συνολικά η εικόνα του πλανήτη μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα. Η ζωή των ανθρώπων εκμηχανίστηκε και άλλαξε ριζικά, ενώ τα οικοσυστήματα και πολλά άλλα είδη ζωής καταστρέφονται.

Η βιομηχανική επανάσταση ήταν το αποτέλεσμα μιας μεθοδευμένης επιστημονικής και τεχνικής σύζευξης, που έχει τις ρίζες της σε κάποια ιστορικά γεγονότα και επιλογές της κυριαρχίας (φεουδαρχία και καινοτομίες στη γεωργία στα τέλη του μεσαίωνα, ιδιοκτησία και περιφράξεις, ναυτική τεχνολογία και αποικιοκρατία, έντονη αστικοποίηση).

Η εκβιομηχάνιση της ζωής δεν ήταν ένα φυσικό γεγονός, αλλά ένα μια επιβαλλόμενη διαδικασία από την κυριαρχία. Αυτό αποδεικνύεται από την σθεναρή αντίσταση των εξουσιαζόμενων στις αρχές του 18ου αιώνα απέναντι στις μηχανές και τον βιομηχανικό τρόπο ζωής. Οι άνθρωποι δεν οδηγήθηκαν στην βιομηχανική επανάσταση μέσα από ελεύθερες διαδικασίες, αλλά μέσα από συνθήκες εξουσιαστικές. Όπως και σήμερα η βιοτεχνολογία εφαρμόζεται στην γεωργική παράγωγη χωρίς την συναίνεση έστω της πλειοψηφίας των ανθρώπων.

Η βιομηχανική παραγωγή για να λειτουργήσει απαιτεί εκ των πραγμάτων εξουσιαστικές σχέσεις. Αρχικά, επειδή οι άνθρωπου θα πρέπει να προσαρμοστούν σε ένα αποκλειστικά

τεχνητό περιβάλλον που οι κινήσεις τους θα καθορίζονται από τον ρυθμό των μηχανών. Η βιομηχανική παραγωγή απαιτεί έντονο καταμερισμό εργασίας και εξειδίκευση. Με τη σειρά της η εξειδικευμένη εργασία προϋποθέτει ότι θα πρέπει να υπάρχει ένα ολόκληρο εκπαιδευτικό σύστημα και μια μαζική κοινωνία με πολύπλοκες σχέσεις και ρόλους. Βεβαίως ο έντονος καταμερισμός εργασίας και η εξειδίκευση είναι κάθετα αντίθετοι προς την ελευθερία των κινήσεων και την σκέψη των ανθρώπων. Αφού η μονοσήμαντη ενασχόληση αλλοτριώνει τους ανθρώπους από την πραγματικότητα της φυσικής ολότητας. Αυτό όμως που ταυτίζει πλήρως την βιομηχανική παραγωγή με την κυριαρχία είναι το ότι για να λειτουργήσει στρέφεται ενάντια στον φυσικό κόσμο καταστρέφοντας τον. Η ύπαρξη της βιομηχανικής παραγωγής προϋποθέτει ασφαλώς την κατασκευή της άγνοιας και την αλλοτρίωση του κοινωνικού χώρου από την φύση. Για να λειτουργεί η βιομηχανική παραγωγή πρέπει να κατασπαράζεται η γη και να τρυπιέται για να υπάρχουν καύσιμες ύλες. Να μολύνονται τα νερά, να διαλύονται οι βιότοποι και να εξολοθρεύονται μαζικά φυτικοί και ζωικοί οργανισμοί.



Η εκβιομηχάνιση της παραγωγής και η πιο σύγχρονη εφαρμογή της υψηλής τεχνολογίας είχε ως αποτέλεσμα να αλλάξει και να αλλοιώσει καταλυτικά τον τρόπο ζωής των ανθρώπων. Οι σύγχρονες πόλεις και ο τυποποιημένος και πλήρως ελεγχόμενος τρόπος ζωής σε αυτές είναι συνέπεια της τεχνολογικής ανάπτυξης. Η αστικοποίηση, η γιγάντωση των πόλεων, τα πλήθη των πεινασμένων, η κατασκευή παραγκουπόλεων και πολλά άλλα κοινωνικά προβλήματα του σύγχρονου τρόπου ζωής (ναρκωτικές ουσίες, αποξένωση, αυτοκτονίες, διάφορες αρρώστιες) είναι μεγάλα προβλήματα που πηγάζουν από την εξάρτηση των ανθρώπων από το βιο -μηχανικό - τεχνολογικό σύστημα, το κράτος και τις εξουσιαστικές σχέσεις.

Η βιομηχανική παραγωγή δεν είναι μια ουδέτερη διαδικασία, αλλά εφευρέθηκε, εξελίχθηκε και λειτουργεί μέσα από εξαναγκαστικές διαδικασίες και εξουσιαστικές κοινωνικές σχέσεις. Η ύπαρξη του κρατικού μηχανισμού όπως και κάποιου οικονομικού συστήματος είναι απαραίτητοι μηχανισμοί για την ύπαρξη της βιομηχανίας. Το οικονομικό σύστημα είτε ονομάζεται καπιταλισμός, είτε κομμουνισμός είτε οτιδήποτε άλλο δεν έχει διαφορά από τη στιγμή που διαχειρίζεται και εξασφαλίζει την τάξη για την ομαλή λειτουργία της βιομηχανικής παραγωγής και των πόλεων.

Πολλά κομμουνιστικά καθεστώτα τον περασμένο αιώνα, αλλά και σήμερα πήραν την εξουσία σε διάφορες χώρες του κόσμου, με την ΕΣΣΔ να αποτελεί το πιο τρανό παράδειγμα υπαρκτού σοσιαλισμού. Αυτοί οι κομμουνιστές βάλθηκαν να χρησιμοποιήσουν τη βιομηχανική παραγωγή θεωρώντας ότι το πρόβλημα έγκειται στο ποιος κατέχει τα μέσα παραγωγής. Το αποτέλεσμα ήταν να γίνουν ένα και το αυτό με το παγκοσμιοποιημένο σύστημα κυριαρχίας.

Ο αντιεξουσιαστικός ή ελευθεριακός κομμουνισμός διαχωρίζει τη θέση του από τον υπαρκτό σοσιαλισμό στο σημείο που απορρίπτεται ο κρατικός μηχανισμός. Όμως ποια η

διαφορά αν την εξουσία την κατέχει κάποιο κομμουνιστικό κόμμα από το να την κατέχει «η εθνική συνομοσπονδία εργατών»; Ποια η διαφορά από το να έχουμε για χρήμα ευρώ, δραχμή ή δολάριο από το να έχουμε κουπόνια; Από τη στιγμή που υπάρχει πρόθεση να αντικατασταθούν οι κρατικές δομές από κάποιες άλλες δομές παρόμοιου τύπου είναι αυτονόητο ότι η πρόθεση αυτή επικεντρώνεται στη μεταρρύθμιση των υπάρχουσων δομών κι όχι στην καταστροφή τους με προοπτική την ολική απελευθέρωση.

Κάθε προσπάθεια που επικεντρώνεται στην αυτοδιαχείριση του βιο -μηχανικό -τεχνολογικού συστήματος κυριαρχίας είναι καταδικασμένη να αναπαράγει τις εξουσιαστικές σχέσεις, τους ρόλους, την αλλοτρίωση, τη συνέχιση της λεηλασίας του φυσικού κόσμου και εν τέλει την αναδόμηση του κρατικού μηχανισμού με άλλο προσωπείο. Ένα κοινωνικό -οικονομικό -πολιτικό σύστημα, είτε το ονομάζουμε εξουσιαστικό, είτε κομμουνιστικό, είτε ελευθεριακό από τη στιγμή που θα επιχειρήσει να διαχειριστεί τη βιομηχανική παραγωγή και την υψηλή τεχνολογία, θα είναι εξ ορισμού ένα σύστημα κυριαρχίας.

Θεωρούμε ότι το ζήτημα της ολικής απελευθέρωσης και της αναρχίας δεν απευθύνεται μόνο στο ανθρώπινο είδος, αλλά αφορά ολόκληρη τη βιόσφαιρα. Επειδή η απελευθέρωση και η αναρχία θα υπάρξουν μόνο όταν καταστραφεί η αλλοτρίωση των ανθρώπων από τη φύση και όταν επιτευχθεί η αρμονική συνύπαρξή τους. Αν επιχειρήσουμε να προσαρμόσουμε ιδεολογικά την αναρχία με βάση τις υπάρχουσες δομές της βιομηχανίας, της υψηλής τεχνολογίας, των καταναλωτικών και διατροφικών προτύπων, στην πόλη και τον πολιτισμό στο σύνολό του, τότε θα έχουμε κατασκευάσει άλλο ένα τεχνητό έκτρωμα στο όνομα της ελευθερίας.

Η αναρχική θεώρηση δεν είναι ένα πολιτικό εργαλείο για να κάνουμε αντιπολίτευση στο καθεστώς, αλλά ούτε και ένα εναλλακτικό μοντέλο για τη διαχείριση της βιομηχανικής αθλιότητας. Είναι η θεώρηση για τη συνολική καταστροφή των δομών της κυριαρχίας, μια θεώρηση για την αρμονία με τον φυσικό κόσμο και την ολική απελευθέρωση.

Ο σύγχρονος βιομηχανικός τρόπος ζωής, κατά το δυτικό μοντέλο, βασίζεται στον αγώνα για την κάλυψη ενός συνόλου από πλαστές υλικές ανάγκες και υπηρεσίες. Για την κάλυψη αυτών των αναγκών, ενός μέρους της ανθρωπότητας, θυσιάζεται ο φυσικός κόσμος, συντηρείται η ανισότητα, η εξαθλίωση όπως και η πείνα στον τρίτο κόσμο. Και όμως, οι άνθρωποι μπορούν να ζήσουν χωρίς τη βιομηχανία, όπως μπορούν και να ζήσουν χωρίς κράτος όπως έκαναν για δεκάδες χιλιάδες χρόνια.

Προς την κατεύθυνση της συνολικής απελευθέρωσης θα πρέπει να επαναπροσδιορίσουμε ως άνθρωποι τι ακριβώς είμαστε πάνω σε αυτόν τον πλανήτη. Είμαστε ένα είδος κυριαρχικό που θέλει να καταστρέφει τον υπόλοιπο κόσμο, απειλώντας τον συνολικά με εξαφάνιση ή ένα είδος που θέλει να απολαύσει τη ζωή αφήνοντας όλους τους ανθρώπους και τα υπόλοιπα είδη ζωής να ζήσουν;

Ο ανθρωποκεντρισμός ήταν πάντα ο βασικός τρόπος σκέψης που καλλιεργούσε η κυριαρχία για να διαιωνίζεται και να αναπτύσσεται ο πολιτισμός. Για να ζήσουμε χωρίς τα δεινά της κυριαρχίας και του πολιτισμού οφείλουμε να αρνηθούμε τη μυωπική οπτική του ανθρωποκεντρισμού και να αποκτήσουμε μια συνολική οικοκεντρική αντίληψη για το πού βρισκόμαστε.

Για να γευτούμε ως άνθρωποι τους καρπούς της αναρχίας είναι προϋπόθεση να καταστρέψουμε το κράτος, όλες τις εξουσιαστικές σχέσεις, αλλά και τις δομές που αναπαράγουν την κυριαρχία, όπως είναι η βιομηχανική παραγωγή και οι πόλεις.

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ
ΟΛΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

σύμπραξη για την αναρχία
adamasto.squat.gr

